

Arrest

nr. 239 442 van 4 augustus 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 14 augustus 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat F. JACOBS *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 16 juli 2018 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 6 augustus 2018 om internationale bescherming. Op 18 juli 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 19 juli 2019 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart van Palestijnse origine te zijn en afkomstig te zijn uit Al Shata, Gaza. Uw ouders zijn niet officieel gescheiden, maar wonen niet meer samen. Uw vader woont sinds 2000 in Egypte waar hij is gehuwd met een Egyptische vrouw. Uw moeder woont nog steeds in Al Shata, in Gaza. U heeft twee broers en één zus van dezelfde vader en moeder, twee halfzussen en één halfbroer bij de tweede echtgenote van uw vader in Egypte. U bent in 2015 gehuwd met W. N. D. E. (...) en samen hebben jullie één dochter, K. (...). Uw echtgenote en uw dochter wonen momenteel bij uw moeder in Al Shata. U zou sinds 2008 reeds actief zijn geweest bij de Palestijnse Volkspartij. In december 2017 zou uw partij manifestaties hebben georganiseerd om jullie verontwaardiging te uiten met betrekking tot de levenskwaliteit in Gaza en de daden van Hamas. U zou bij deze manifestatie de slogans hebben gescandeerd. In januari zouden jullie workshops hebben georganiseerd over de humanitaire situatie en over de splitsing. Op 14 januari 2018 zou u een eerste oproepingsbrief hebben ontvangen waarin stond dat u zich de volgende dag bij de interne veiligheidsdienst diende aan te melden. U zou enkele uren bij hen vastgehouden zijn geweest waarin u werd gedwongen te doen alsof u een op de muur getekende banaan pelde en u werd geslagen. Vervolgens werd u gedwongen een document te ondertekenen dat u niet meer aan dergelijke manifestaties zou deelnemen. Op 10 februari, de herdenkingsdag van de partij, was u opnieuw aanwezig bij een manifestatie. Zes dagen later kreeg u een oproepingsbrief dat u zich op de 18de februari diende aan te melden bij de interne veiligheidsdiensten. U zou na uw aanmelding, tien dagen zijn opgesloten waarin u werd mishandeld en gemarteld. Op 28 februari zou u terug zijn vrijgelaten. Omwille van de zaken die u had meegemaakt, zou u in behandeling zijn gegaan bij een psycholoog en een psychiater in Gaza. Toen uw gemoedstoestand eindelijk verbeterde, zou u echter uw ergste aanvaring met Hamas hebben gekend. Op 13 mei 2018 zou u uw echtgenote naar het ziekenhuis hebben gebracht om er te bevallen. De volgende dag zou u terwijze van ontspanning naar een plaatselijke voetbalmatch zijn gaan kijken. Iemand zou u hebben gezegd dat u van de plaats diende weg te gaan. U zou tegenwerk hebben geboden en hij zou u hebben geduwd. U zou hem hebben tegengehouden, waarop de man vertrok. Vijf minuten later zouden de zoon van een Hamas verantwoordelijke u opnieuw hebben gezegd dat u werd gevraagd weg te gaan. U zou dit opnieuw hebben geweigerd en het zou tot een kort handgemeen zijn gekomen waarop drie leden van Hamas u zouden hebben aangepakt. Daarna zou u terug naar huis zijn gekeerd. De volgende dag werd u opnieuw opgeroepen om u op de 16de aan te melden bij de interne veiligheidsdiensten. Met de herinnering van de vorige gebeurtenissen in uw achterhoofd, zou u bij uw schoonvader zijn ondergedoken in Rafah. Zonder afscheid te kunnen nemen vertrok u op 13 juni 2018 via de grensovergang van Rafah naar Egypte. Vanuit Egypte nam u een vlucht naar Venezuela waar u twee weken verbleef alvorens verder te reizen naar Spanje. Vanuit Spanje kwam u per auto naar België waar u op 6 augustus 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende. Ter staving van uw verzoek legt u volgend origineel document voor: uw identiteitskaart. Daarnaast legt u ook een kopie voor van volgende documenten: uw UNRWA kaart, de identiteitskaart van uw echtgenote, de geboorteakte van uw echtgenote en van uw dochter, een schadevergoedingsattest van uw huis, de eerste pagina van uw paspoort, een oproepingsbrief, een medisch rapport, een document van de Palestijnse Volkspartij, uw lidmaatschapskaart en enkele foto's. Op 27 maart 2019 ontving het CGVS per e-mail nog opmerkingen die door uw advocaat bij de notities van het persoonlijk onderhoud werden gemaakt.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, waarnaar artikel 55/2 van de vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die bijstand of bescherming genieten van een orgaan of instelling van de Verenigde Naties zoals het UNRWA, moeten worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt niet wanneer de bijstand of bescherming van het UNRWA om welke reden dan ook is opgehouden. In dat geval moet bescherming van rechtswege worden toegekend aan de betrokkene, tenzij er een reden is om hem uit te sluiten om een van de redenen bedoeld in artikel 1E of 1F.

Uit uw verklaringen blijkt dat u onlangs de bijstand van de UNRWA verkreeg en een verblijfsrecht had in de Gazastrook. Zo beschikt u over een identiteitskaart, een UNRWA registratiekaart en vermeldt u tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u bijstand van UNRWA verkreeg (CGVS, pg.4). Er dient dus onderzocht te worden of het UNRWA u bijstand kan bieden overeenkomstig het mandaat dat het werd toegekend door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ) beoordeelde in het El Kott-arrest (HJEU, C 364/11, El Kott e.a. tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, 19 december 2012) de draagwijdte van artikel 12, lid 1, sub a), tweede volzin, van richtlijn 2004/83/EG – Minimumnormen voor erkenning als vluchteling of als persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, en in het bijzonder van de zinsnede “wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden”. Deze bepaling, die in de Belgische recht werd omgezet in artikel 55/2 van de vreemdelingenwet, bepaalt namelijk het volgende: “Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer:

a) hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn [...]”.

Het Hof van Justitie oordeelde dat de afwezigheid of het vrijwillig vertrek uit het gebied waar het UNRWA werkzaam is, niet kan volstaan om de in artikel 1D bedoelde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen. Volgens het Hof van Justitie houdt de bijstand van het UNRWA op als (1) het agentschap opgeheven wordt, (2) in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) of wanneer het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten de invloed en onafhankelijk van zijn wil. Wat dit laatste punt betreft, heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat hiervan sprake is wanneer de verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast. Het Hof van Justitie voegt eraan toe dat deze omstandigheden individueel moeten worden onderzocht (§§ 55 tot 65 van het voormelde El Kott-arrest).

Rekening houdend met de voorgaande elementen dient onderzocht te worden of u zich niet langer kan beroepen op de bijstand van het UNRWA in de Gazastrook wegens het ophouden van de activiteiten van de UNRWA, wegens de onmogelijkheid van het UNRWA om zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren of om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming vermeldt u dat u als lid van de Palestijnse Volkspartij en uw betrokkenheid tijdens de manifestaties door Hamas werd geïdoleerd. Deze feiten kunnen echter om de volgende redenen niet als bewezen worden beschouwd.

Ten eerste dient te worden gewezen op de plaats die de Palestijnse Volkspartij innam in Gaza. Zo stelt u dat uw partij in de minderheid is in Gaza en dat jullie met niet veel waren (CGVS, pg.9). U heeft geen weet van mensen die omwille van hun activiteiten voor de Palestijnse Volkspartij de dood vonden door Hamas binnen Gaza (CGVS, pg. 13), evenmin heeft u weet van mensen die beschoten werden omwille van hun activiteiten voor de Palestijnse Volkspartij (CGVS, pg.13). U stelt dat dit meestal gebeurde met Fatah leden (CGVS, pg.13).

Dat de leden van uw partij niet in het bijzonder door Hamas werden geïdoleerd, komt eveneens tot uiting door het volgende: U zou sinds 2008 tot 2018 actief zijn geweest binnen de partij, eerst als lid, dan als studentencoördinator en vervolgens eveneens werkzaam als coördinator bij projecten bij landbouwinstellingen in functie van de Palestijnse Volkspartij (CGVS, pg.6). Daarnaast zou u onder de noemer van de partij lid zijn geweest van de Gaza Commissie, een commissie die allerlei organisaties en verenigingen in Gaza bundelde (CGVS, pg.9). U nam tevens deel aan manifestaties, betogingen en herdenkingen georganiseerd door de partij (CGVS, pg.10). Ondanks uw verregaand engagement binnen de partij, zou u echter tot 2018 nooit geïdoleerd zijn geweest door Hamas.

Gezien uw engagement voor de Palestijnse Volkspartij algemeen geweten was, eveneens door Hamas (CGVS, pg.9 en 10) en u gedurende tien jaar nooit eerder werd geviseerd, kan worden verondersteld dat uw activiteiten en engagement gedoogd werden door Hamas. Het is dan ook opmerkelijk dat u opeens wel geviseerd werd toen u openlijk de microfoon nam tijdens de manifestaties om slogans te scanderen en te speechen (CGVS, pg.10), dit terwijl u de voorbije tien jaar nooit werd geviseerd omwille van al uw andere activiteiten.

Eveneens opmerkelijk is het feit dat andere leden, waarvan u aangeeft dat zij eenzelfde graad van activiteitenontwikkeling hadden voor de partij en waarbij u drie personen noemt die volgens u worden geviseerd en in de gaten gehouden door Hamas en verschillende keren zouden zijn opgesloten (CGVS, pg.13), zich nog steeds in Gaza bevinden (CGVS, pg.14). U stelt dat zij zich voorlopig kunnen redden (CGVS, pg.14).

In de marge is het ook zeer bevreemdend dat u aangeeft gedurende tien dagen te zijn vastgehouden, gemarteld, zweepslagen te hebben gekregen en met voeten te zijn vastgebonden aan het plafond (CGVS, pg.8) en dit alles als de dood omschreef (CGVS, pg.12), om vervolgens aan te geven niet in het ziekenhuis te zijn opgenomen geweest na uw vrijlating daar u vooral psychisch werd gefolterd (CGVS, pg.12). Er kan op zijn minst worden gesteld dat indien u zweepslagen kreeg, tien dagen werd gemarteld en geslagen en vastgebonden werd aan het plafond u er niet enkel psychisch lijden zou aan overhouden.

Wat er ook van zij, het valt gezien bovenstaande moeilijk te begrijpen waarom u dermate in het vizier van Hamas terecht kwam dat u het land diende te verlaten. U geeft aan dat dit komt door een persoonlijk conflict dat daarna gebeurde met een Hamas lid. Ook deze zaak roept echter de nodige vraagtekens op.

Zo stelt u na de geboorte van uw dochter naar een voetbalmatch te zijn gegaan waarbij u het aan de stok kreeg met een persoon van wie u wist dat zijn vader een Hamas verantwoordelijke is (CGVS, pg.9). U stelde dat u werd gek gemaakt waarop u zich zou hebben verdedigd, maar u dit hebt moeten bekopen met een afranseling en een daarop volgende oproepingsbrief (CGVS, pg.9). Het is opnieuw opvallend dat u, die stelt dermate psychologisch te hebben geleden onder de fysieke en psychische martelingen van Hamas, besloot u op dat moment te verdedigen in plaats van afstand van de zaak te nemen. U was zich immers zeer bewust van de gevolgen die een conflict met Hamas zou kunnen veroorzaken. Dat u er dan toch voor koos de confrontatie aan te gaan, is op zijn minst opmerkelijk te noemen.

Eveneens opvallend is dat zij u na de éénmalige oproepingsbrief u zouden zijn komen zoeken (CGVS, pg. 13), maar u na uw vertrek uit Gaza in juni 2018 tot uw gehoor op het CGVS in februari 2019 er zich geen verdere daden meer hebben gesteld en ook uw familie niet meer werd benaderd (CGVS, pg.14). Indien u daadwerkelijk zou worden geviseerd door Hamas, kan worden verondersteld dat zij zich wat meer moeite zouden getroosten en het niet zouden laten bij een éénmalige oproepingsbrief.

Bovendien kunt evenmin aannemelijk maken wanneer u Gaza daadwerkelijk hebt verlaten daar u moedwillig uw paspoort hebt vernietigd (CGVS, pg. 7).

U verklaarde dat u met behulp van uw paspoort de grensovergang van Rafah bent overgestoken, wat overigens evenmin uw claim ondersteunt dat u persoonlijk geviseerd zou worden door Hamas, vervolgens naar België bent gereisd via Venezuela (CGVS, pg. 5) en dat u uw paspoort heeft vernietigd. Dat u een dermate belangrijk document zomaar zou vernietigen, komt weinig overtuigend over. Het reisdocument voor Palestijnen is immers een belangrijk document dat niet alleen uw identiteit kan staven, maar ook iets zegt over uw status en uw verblijf in de Gazastrook of. Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u uw reisdocument wel degelijk in uw bezit heeft maar wenst achter te houden voor de Belgische asielinstanties, dit om de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop u gereisd heeft, alsook de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar de Gazastrook, of een (langdurig) verblijf in een derde land, te verhullen.

Zelfs indien zou worden aangenomen dat u inderdaad niet langer in het bezit bent van uw paspoort omdat u dit belangrijk document moedwillig heeft vernietigd, dan duidt uw gedrag op een flagrant gebrek aan medewerking in uw hoofde. Op een verzoeker rust immers de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over zijn verzoek om internationale bescherming. Het CGVS mag

van u dan ook correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over uw identiteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door u afgelegde reisroute (artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet).

Het moedwillig vernietigen van documenten strookt bovendien niet met het gedrag dat het CGVS kan en mag verwachten van een persoon die daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft. In een dergelijke situatie mogen de bevoegde asielinstanties namelijk de onvoorwaardelijke en volledige medewerking van de persoon in kwestie verwachten. Dat u hieraan verzaakt valt niet te rijmen met de door u ingeroepen vrees. Er kan immers niet worden ingezien hoe u die beweert te vrezen voor zijn leven en om die reden een verzoek om internationale bescherming indient, de documenten die zijn verklaringen kunnen staven, verscheurt.

Uw gedrag doet vermoeden dat u wil beletten dat de Belgische asielinstanties kennis zouden nemen van de inhoud van uw paspoort, dit omdat de hierin vervatte informatie niet overeenstemt met de verklaringen die u ten overstaan van de Belgische asielinstanties heeft afgelegd en dit document een negatieve invloed zou kunnen hebben op de beslissing inzake uw verzoek om internationale bescherming. Het gegeven dat u doelbewust documenten vernietigt heeft teneinde een grondig onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming te beletten, vormt niet alleen een indicatie dat u niet de waarheid vertelt. Uw gedrag brengt ook uw algehele geloofwaardigheid, alsook de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde asielmotieven in het gedrang. Het gegeven dat u de instanties bevoegd voor het beoordelen van uw nood aan internationale bescherming tracht te misleiden betreft een element dat in rekening moet gebracht worden bij het beoordelen van uw verzoek om internationale bescherming en heeft tot gevolg dat de geloofwaardigheid van uw overige verklaringen met een grotere dan normale gestrengheid beoordeeld dient te worden.

Bijgevolg blijkt uit wat voorafgaat dat de persoonlijke feiten die u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming hebt aangehaald, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die u zou hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aantonen.

De door u voorgelegde documenten vermogen evenmin bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen. Uw identiteitskaart, de kopie van uw UNRWA registratiekaart, de identiteitskaart van uw echtgenote, de geboorteakte van uw echtgenote en uw dochter, het eerste pagina van uw paspoort, en de schadevergoeding van uw huis bevestigen uw identiteit en herkomst waar momenteel geen twijfels over bestaan. Wat betreft de documenten die uw vervolging zouden aantonen, namelijk een oproepingsbrief, een medisch rapport, uw lidmaatschap en een attest van uw politieke partij inzake uw problematiek zijn kopieën waar geen enkele bewijswaarde kan vanuit gaan gezien deze gemakkelijk kunnen worden nagemaakt. Het voorleggen van documenten dient bovendien gepaard met het afleggen van geloofwaardige verklaringen. Dat is hier niet het geval. De door u voorgelegde foto's tonen niet aan in welke context en in welke tijdspanne deze werden genomen en zijn bovendien eerder een aanwijzing dat actieve leden van de Volkspartij allerminst vervolging dienen te vrezen. De opmerkingen van uw advocaat bij de notities van het persoonlijk onderhoud zijn niet relevant.

Uit de elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 2020, en dat de UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, haar opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen. In de Gazastrook beheert het UNRWA een groot aantal scholen, instellingen voor gezondheidszorg en voedselverdelingscentra, biedt microfinancieringsdiensten aan en volgt de meest kwetsbare vluchtelingen op. Het UNRWA beheert op het grondgebied 267 scholen met 262.000 leerlingen en technische en beroepsopleidingscentra in Gaza en Khan Younes bieden jaarlijks 1.000 (van de armste en meest kwetsbare) studenten de kans hun vaardigheden te ontwikkelen. Het UNRWA biedt volledige diensten voor primaire, preventieve en curatieve gezondheidszorg aan en biedt toegang tot secundaire en tertiaire diensten. De 22 gezondheidscentra van het UNRWA in Gaza ontvangen jaarlijks gemiddeld vier miljoen bezoekers. De vluchtelingen die het meest getroffen worden door opeenvolgend geweld en armoede, worden verzorgd door ziekenhuizen die gespecialiseerd zijn in geestelijke gezondheid, en in verschillende scholen steunen psychosociale adviseurs de kinderen die worden getroffen door de vijandelijkheden.

Bovendien blijkt uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 23 november 2018 dat het UNRWA met budgettaire tekorten af te rekenen heeft. De beschikbare informatie wijst er echter niet op dat de bijstand van het UNRWA vandaag niet meer werkzaam zou zijn

in de Gazastrook of dat het UNRWA niet meer in staat zou zijn, zijn opdracht te vervullen. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat er voor het UNRWA 122 miljoen dollar werd aangekondigd tijdens een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van het UNRWA. Door de financiële crisis waarmee het UNRWA te maken kreeg in 2018 als gevolg van de verminderde bijdrage van de Verenigde Staten, werd het UNRWA geconfronteerd met een financieel tekort van 446 miljoen dollar. Door deze belofte, alsook door de bijkomende inspanningen van verschillende landen, kon het tekort van 446 miljoen dollar van het UNRWA worden teruggebracht tot 21 miljoen dollar.

Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat het mandaat van het UNRWA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook en dus nog altijd in staat is, zijn opdracht tot een goed einde te brengen.

Rekening houdend met de interpretatie van het HvJ in het voormelde “El Kott-arrest” van de zinsnede “wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden” blijkt uit wat voorafgaat dat: (1) het UNRWA niet is opgehouden te bestaan; (2) het UNRWA niet in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) u de door u aangehaalde feiten die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aannemelijk heeft gemaakt en u dus niet heeft aangetoond dat er, wat u betreft, “omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil” bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Het Commissariaat-generaal moet voorts onderzoeken of er, naast de problemen die u persoonlijk hebt aangehaald, in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil gedwongen werd de Gazastrook te verlaten omdat u zich hierdoor in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het UNRWA onmogelijk was om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Er dient te worden opgemerkt dat de regeling in artikel 1D van het Verdrag van Genève een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke situatie van de Palestina vluchtelingen en vergelijkbare categorieën van Palestijnen. Het is het bijzonder karakter van het Israëlijs-Palestijnse conflict dat geleid heeft tot de oprichting van het UNRWA: de personen die geregistreerd zijn bij het UNRWA kunnen, vanwege de specifieke aard van het conflict, materiële en humanitaire bijstand genieten. Geen enkele ander conflict of geen enkele andere gebeurtenis, hoe tragisch ook vanuit humanitair standpunt, rechtvaardigde de oprichting van een agentschap met een vergelijkbare opdracht als deze die het UNRWA vervult in de gebieden waar het werkzaam is. Het is juist de bijzondere aard van het Israëlijs-Palestijns conflict dat, door het creëren van een belangrijke maar specifieke humanitaire nood, de verlenging van het mandaat van het UNRWA en de voortzetting van zijn acties, met name om de meest kwetsbare Palestijnen prioritair te helpen, rechtvaardigen. Door te stellen dat de humanitaire situatie in Gaza een element is dat an sich bestempeld moet worden als “een omstandigheid onafhankelijk van de wil van de desbetreffende persoon die hem dwingt het gebied te verlaten waar de UNRWA werkzaam is”, ontkent men de bestaansredenen van UNRWA zelf en aard van de bijstand die het UNRWA biedt. Het is precies wegens de moeilijke humanitaire situatie in Gaza dat het mandaat van UNRWA telkens opnieuw verlengd wordt. Om dezelfde reden behouden Palestijnen hun hoedanigheid van UNRWA-Palestijn want enkel in die hoedanigheid kunnen zij beroep blijven doen op de specifieke bijstand die het UNRWA biedt. Er kan dan ook niet van uitgegaan worden dat een UNRWA-Palestijn geen beroep kan doen op de bijstand van het UNRWA om de redenen die juist aan de basis liggen van zijn hoedanigheid van UNRWA-Palestijn en dewelke de toepassing van artikel 1D van het Verdrag van Genève in zijn hoofde rechtvaardigt.

Zoals hierboven vermeld, moet het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van het voormelde El Kott-arrest van het HvJ individueel worden aangetoond en mag men er zich dus niet toe beperken louter te verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. De noodzaak om het individuele karakter van de persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aan te tonen, wordt des te meer gerechtvaardigd omdat de situatie in de Gazastrook weliswaar vanuit socio-economisch en humanitair standpunt betreurenswaardige gevolgen heeft voor alle inwoners van de Gazastrook heeft, doch niet alle Gazanen, noch alle UNRWA-Palestijnen op dezelfde manier treft. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat Gazanen die over voldoende financiële, materiële of andere middelen beschikken, de gevolgen ervan voor zichzelf kunnen beperken [COI Focus Palestina Gaza, Classes sociales supérieures, van 19 december 2018]. Niettegenstaande een groot deel van de UNRWA-Palestijnen uiterst moeilijke levensomstandigheden kent, kan er aldus niet gesteld worden dat

alle inwoners van de Gazastrook of elk UNRWA-Palestijn zich, wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook, in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Het Commissariaat-generaal meent dat het criterium "ernstige onveiligheid" in het El Kott-arrest van het HvJ een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Het Commissariaat-generaal meent dat de term "ernstige onveiligheid" die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, dezelfde graad van ernst moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van "ernstige schade" in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, (waarvan paragraaf 2, punt b inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM), aangezien er door het gebruik van de term "ernstig" een duidelijk parallelisme bestaat tussen de twee uitdrukkingen. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt weliswaar dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren volgens het EHRM aanleiding geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 EVRM. Echter, volgens het EHRM kunnen alleen zeer uitzonderlijke socio-economische omstandigheden of dwingende humanitaire redenen beschouwd worden als een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM (zie EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. tegen het Verenigd Koninkrijk, EHRM, S.H.H. tegen het Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. tegen het Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). Dit is het geval wanneer er sprake is van een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Een situatie van extreme armoede op zich volstaat aldus niet om artikel 3 EVRM te schenden. Zoals hierboven vermeld, krijgt een UNRWAPalestijn, juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëliisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA. Een UNRWA-Palestijn, moet in tegenstelling tot elke andere verzoeker om internationale bescherming, dan ook niet aantonen dat zijn socio-economische situatie veroorzaakt wordt door het opzettelijk of nalatig handelen van (niet-) overheidsactoren. Hij moet echter wel aantonen dat zijn socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Hij moet met andere woorden aantonen dat zijn socio-economische situatie een situatie van extreme armoede betreft die gekenmerkt wordt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Aangezien er niet wordt betwist dat u een UNRWA-Palestijn bent die kort voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming de bijstand van de UNRWA heeft genoten, moet ervan uitgegaan worden dat u in geval van terugkeer naar de Gazastrook nog steeds de bijstand van UNRWA zal genieten. Overeenkomstig artikel 1D van de Vluchtelingenconventie dient u uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus, tenzij u aantoonst dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal belanden en het voor UNRWA onmogelijk is u in levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

U moet bijgevolg bewijzen dat uw persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u er terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waardoor u onmogelijk kunt voorzien in uw elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context.

In casu blijkt dat uw echtgenote momenteel aan het werk is in Gaza en zij de algemene communicatie bij een instelling doet (CGVS, pg.4). Daarnaast krijgen jullie om de drie maanden voedselhulp van UNRWA en sociale steun (CGVS, pg.4). Hier en daar krijgen jullie ook wat geldelijk steun van vb Qatar (CGVS, pg.4). Uw gezin bezit een eigen woning, die weliswaar werd beschadigd bij één van de aanvallen maar later met de hulp van een instelling werd hersteld (CGVS, pg.5). U bent universitair geschoold en werkte in Gaza als landbouwingenieur in tijdelijke projecten (CGVS, pg.7). Uw vlucht naar België, die zo'n 3850 dollar kostte, financierde u zelf door de verkoop van het goud van uw echtgenote (CGVS, pg. 6).

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er, wat u betreft, omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied te verlaten waarin de UNRWA werkzaam is, d.w.z. concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige socio-economische of medische problemen. U hebt ook geen concrete elementen aangebracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Het doelwit van deze aanslagen zijn de in de regio aanwezige politie en het leger. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 25 maart 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. Deze operatie heeft een belangrijke impact

gehad op het dagelijks leven en de bewegingsvrijheid van de Egyptenaren in het noorden van Sinai. Sinds augustus 2018 is er sprake van een afname van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er wordt melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instelling en, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die u zal verhinderen opnieuw onder de bijstand van UNRWA kan scharen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en rekening houdend met het gegeven dat u beschikt over een identiteitskaart zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om een Palestijns paspoort aan te vragen bij de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken en terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Tot slot moet het Commissariaat-generaal onderzoeken of de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook van dien aard is dat u er bij een terugkeer in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen en het voor het UNRWA onmogelijk is om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Het Commissariaat-generaal herhaalt en benadrukt dat het criterium "ernstige onveiligheid" in het El Kott-arrest van het Hof van Justitie een mate van ernst én individualisering (cf. supra) vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een situatie van veralgemeend geweld al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de veiligheidssituatie waarmee u in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in uw hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat de mogelijkheid dat een algemene situatie van geweld in een land een voldoende niveau van intensiteit bereikt dat een terugkeer naar dit land een inbreuk op artikel 3 EVRM met zich meebrengt, niet uitgesloten wordt door het EHRM, maar het Hof stelt duidelijk dat het een dergelijke benadering enkel en alleen zal hanteren in de meeste extreme gevallen van algemeen geweld. Het betreft aldus een zeer uitzonderlijke situatie (cf. EHRM, NA v. VK, nr. 25904/07, 17 juli 2008, §§ 114-115; EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226; en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54). Verder stelt het EHRM dat bij het beoordelen van de algemene veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met meerdere factoren, waaronder: (1) de vraag of de gebruikte oorlogsmethodes en tactieken door de partijen in het conflict van die aard zijn dat zij het risico op burgerslachtoffers of burgers rechtstreeks viseren; (2) het veel voorkomend gebruik van dergelijke methodes en/of tactieken door partijen betrokken bij het conflict; (3) het gegeven of het geweld lokaal dan wel wijdverspreid van aard is; en (4) het aantal burgers dat gedood, verwond of ontheemd is ingevolge de gevechten.(cf EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 241; zie ook EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Rekening houdend met de criteria die het EHRM hanteert dient vastgesteld te worden dat artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming biedt als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen immers bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, §226).

Gelet op het gegeven (i) dat het criterium “ernstige onveiligheid” een zelfde mate van ernst én individualisering vereist als deze die vereist is opdat er sprake kan zijn van een schending van artikel EVRM, (ii) dat paragraaf 2, punt b van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM; dat (iii) paragraaf 2, punt c van hetzelfde wetsartikel een vergelijkbare bescherming biedt als artikel 3 EVRM; en dat (iv) er door het gebruik van de term “ernstig” een duidelijk parallellisme bestaat tussen de term “ernstige onveiligheid” en “ernstige schade”, besluit het CGVS dat de term ernstige onveiligheid die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, dezelfde graad van ernst moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van “ernstige schade” in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Dit houdt in dat u niet kan volstaan met het verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook, doch dient aan te tonen dat er sprake is van een gewapend conflict, en dat dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig, veralgemeend geweld dewelke een dergelijke mate van intensiteit bereikt dat er moet besloten worden dat eenieder die terugkeert naar de Gazastrook louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan ernstig schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c Vw, en derhalve in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 7 juni 2019 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20190607.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggeschoefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire operatie “Operatie Beschermde Rand” startte. Meer recent, in maart en mei 2019, werd langeafstandsraketten afgevuurd op Israëlisch grondgebied. Deze werden beantwoord door Israëlische bombardementen waarbij doelwitten die een band hebben met Hamas en IS gevisieerd werden. Tijdens de escalatie van het geweld in maart en mei 2019 veroorzaakten de Israëlische luchtaanvallen, hoewel zeer intens, weinig burgerslachtoffers. Sinds 6 mei 2019 is er een staakt-het-vuren van kracht.

Anno 2018- 2019 werden Palestijnen hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van ‘de Grote Mars van de Terugkeer’. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de verslagperiode gedood (60-80%) of verwond (80-98%) werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot kwamen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone (“zone-tampon”), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook in eind maart en begin mei 2019 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij hoofdzakelijk burgerslachtoffers langs Palestijnse zijde gevallen zijn, is er actueel geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het

willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient besloten te worden dat u bij een terugkeer naar Gaza niet in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat besluit het CGVS dat een terugkeer naar Gaza, via de Sinai en de grensovergang te Rafah, actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières bestaan die een terugkeer naar Gaza belemmeren en u verhinderen de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Er dient dan ook besloten te worden dat de uitsluitingsgrond vervat in artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie thans ook nog op u van toepassing is.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, en rekening houdend met de informatie waarover het CGVS beschikt, kan u daarenboven de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 55/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, D van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), en van de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering".

Verzoeker stelt vast dat hij uitgesloten werd van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 1, D van het Verdrag van Genève, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst. Hij gaat in op de inhoud van artikel 1, D van het Verdrag van Genève en de interpretatie van de zinsnede "wanneer deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden" door het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) en UNHCR. Vervolgens betoogt verzoeker dat hij geen

andere keuze had dan Gaza te ontluchten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A van het Verdrag van Genève ten aanzien van Hamas. Hij benadrukt dat van hem eigenlijk niet vereist wordt dat hij een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aantoont, aangezien de vluchtelingenstatus hem van rechtswege dient te worden toegekend zodra hij aantoont dat hij Gaza buiten zijn wil diende te ontluchten. Nu hij vervolging in de zin van artikel 1, A van het Verdrag van Genève aantoont, zo redeneert verzoeker, dient hem *a fortiori* het statuut van vluchteling te worden toegekend.

Verzoeker past de verschillende elementen uit de definitie van het begrip 'vluchteling' zoals bedoeld in artikel 1, A van het Verdrag van Genève toe op zijn eigen situatie. Verzoeker stelt wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging te koesteren en onderneemt als volgt een poging om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen:

"- Lidmaatschap bij de Palestijnse Volkspartij

Verzoeker en andere leden van de Palestijnse Volkspartij werden wel degelijk gevisieerd door Hamas.

Verweerster houdt er een zeer selectieve lezing op na van de verklaringen van de cliënt.

Verweerster argumenteert dat de Volkspartij niet werd gevisieerd omdat niemand de dood heeft gevonden. Verzoeker betwist dit zeker niet, maar hij verklaarde wel tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat andere collega's verschillende keren werden opgeroepen en opgesloten door Hamas (administratief dossier van 4 februari 2019, p.13). Bovendien betekent het woord 'viseren' dat iemand nauwlettend in de gaten wordt gehouden en bekritiseerd wordt, en niet dat hij het leven laat.

Vervolgens trekt ze de vrees van verzoeker in twijfel omdat de desbetreffende collega's zich nog steeds in Gaza bevinden en zich voorlopig kunnen redden. Verweerster vergeet echter dat verzoeker vertelde dat hij niet altijd contact heeft met hen en dus ook geen sluitende antwoorden kan geven over hun verblijf. Verzoeker vermoedt dat ze niet de financiële middelen hebben om te vertrekken of dat ze geen manier vinden om te vertrekken. Alleszins zijn de activiteiten van de Volkspartij drastisch verminderd en houden de leden zich gedeisd om niet opnieuw in het vizier te komen van Hamas.

(...)

(administratief dossier van 4 februari 2019, p.14)

Bijkomend meent verweerster dat de Volkspartij niet wordt gevisieerd omdat verzoeker reeds meer dan 10 jaar actief was en nooit eerder problemen heeft gekend. Nochtans zijn de problemen met Hamas pas gestart toen verzoeker zelf het woord nam tijdens een manifestatie in december 2017 en openlijk zijn ongenoegen uitte over de levensomstandigheden in Gaza. Waar hij voordien voornamelijk coördineerde en dus achter de schermen werkte bij de organisatie, trad hij toen duidelijk op de voorgrond.

Door plots deze voortrekkersrol aan te nemen, viel verzoeker op bij de leden van Hamas. Het kan dus niet verbazen dat hij de overige jaren weinig tot geen problemen heeft gekend met Hamas. Bovendien is het plausibel dat Hamas zijn houding t.o.v. de Palestijnse Volkspartij met verloop van tijd heeft aangepast.

Wat de vasthouding betreft van 10 dagen heeft verweerstel alweer de verklaringen van verzoeker selectief gelezen. Verzoeker werd voornamelijk psychologisch gemarteld. Dit komt duidelijk naar voren in het open asielrelaas van de cliënt tijdens het persoonlijk onderhoud, wanneer hij zegt dat hij tien dagen werd vernederd.

(...)

(administratief dossier van 4 februari 2019, p.9)

Er waren zeker een aantal fysieke martelingen, zoals slagen op zijn hoofd of vastgebonden voeten, maar dit was niet voortdurend. Over de zweepslagen vertelt verzoeker ook expliciet dat hij dit enkel kreeg als hij vroeg hoe hij moet fietsen op een geschilderde fiets. Dit betekent dan ook dat als hij dit niet vroeg, hij evenmin zweepslagen kreeg.

Verweerster hecht in de bestreden beslissing disproportioneel veel aandacht aan de fysieke martelingen van verzoeker, gelet op het beperkte onderzoek dat ze voerde op dit punt. Tijdens het persoonlijk onderhoud stelde ze na het open asielrelaas van verzoeker slechts twee vragen over de vasthouding.

(...)

(administratief dossier van 4 februari 2019, p.13)

Verweerster had minstens de verklaringen van verzoeker grondiger moeten onderzoeken, in plaats van ze dermate uit de context te trekken. Had ze het onderzoek grondiger gevoerd, dan had ze gemerkt dat de detentie van verzoeker voornamelijk psychologische wonden maakte. Hiervoor ging hij ook in behandeling. Tijdens het persoonlijk onderhoud legde verzoeker een medisch rapport voor met betrekking tot zijn psychologische toestand.

Ter ondersteuning van deze verklaringen legt verzoeker zijn originele lidmaatschapskaart van de Palestijnse Volkspartij (stuk 5), een oproepingsbrief van Hamas (stuk 6) en een attest van de Palestijnse Volkspartij (stuk 7) voor. De documenten gaan gepaard met een gewone vertaling. De beëdigde vertaling wordt later toegezonden naar de Raad.

- Persoonlijk conflict met een Hamas-lid

Verzoeker gelooft dat verweerster zijn verklaringen niet goed heeft begrepen. Verzoeker leed inderdaad psychologisch onder de detentie van Hamas, maar hij werd wel psychologisch opgevolgd. Dankzij deze begeleiding kreeg hij weer zijn veerkracht en weerstand terug.

Toen het conflict op het voetbalveld gebeurde, was verzoeker dus weer bijna de oude. Hij verdedigde zichzelf omdat hij niet begreep waarom net hij gevlucht moest worden. Tijdens de voetbalwedstrijden waren er immers ook leden van Fatah. Daarom bood hij hen het hoofd.

(...)

(administratief dossier van 4 februari 2019, p.13)

- Benadering van familieleden door Hamas

Opnieuw heeft verzoeker de verklaring van verzoeker niet grondig onderzocht. Hamas benaderde de familie wel nadat verzoeker was gevlucht nadat hij werd opgeroepen.

(...)

(administratief dossier van 4 februari 2019, p.13)

Wanneer verzoeker dus op het einde van zijn verhoor zei dat zijn familie niet werd benaderd, moet rekening gehouden worden met bovenstaande verklaring.

- Paspoort

Verzoeker heeft de grensovergang kunnen passeren omdat leden van Fatah er de controle over hadden. Bovendien had hij een borgstelling van iemand. In Gaza zijn er kantoren die zelf contact opnemen met de Mukhtabarat in Egypte om dit te regelen. Tegen een bedrag van 1200 Amerikaanse dollar kan men dan de oversteek maken.

(...)

(administratief dossier van 4 februari 2019, p.5-6)

Uit Egypte vertrok verzoeker dan naar Venezuela. Omdat hij schrik had dat hij uit Venezuela zou teruggestuurd worden naar Gaza heeft hij inderdaad zijn paspoort vernietigd.

Er is helemaal geen sprake van moedwillig bedrog in hoofde van verzoeker. Hij heeft het bewijs geleverd dat hij via Venezuela naar Spanje is gekomen (stuk 4). De reis van verzoeker werd geregeld door een Syrische man en zijn echtgenote, vandaar dat bij de identiteitsgegevens van verzoeker 'Syrian Arab Republic' staat. Zij hadden een reis geboekt voor verzoeker van Caracas – Amman met een tussenstop in Madrid. Verzoeker heeft in Madrid de luchthaven verlaten en heeft zijn reis verder gezet van België.

Hij heeft ook heel wat documenten afgegeven om te bewijzen dat hij zijn leven lang in Gaza heeft gewoond.

(...)

(Stuk 1)

(...)

(administratief dossier van 4 februari 2019, p.6)

Uiteraard is verzoeker afkomstig uit Gaza, en niet uit Irak zoals verkeerdelijk in de notities staat van het persoonlijk onderhoud.

Verzoeker heeft coherente verklaringen afgelegd omtrent zijn verschillende problemen en zijn vrees tot vervolging door Hamas. Hij heeft dit bovendien ondersteund met de nodige documenten. Aan hem dient bijgevolg het voordeel van de twijfel toegekend te worden overeenkomstig artikel 48/6 Vw."

Verzoeker voert nog aan dat hij, gezien de huidige politieke situatie in Gaza en zijn persoonlijke vrees, de bescherming van de autoriteiten niet kan inroepen.

Samenvattend stelt verzoeker dat het voorgaande duidelijk maakt dat hij zich in een situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij verhinderd werd de door de United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East (hierna: UNRWA) verleende bijstand te genieten en waardoor het voor UNRWA onmogelijk is hem levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het belast is. Op zijn minst had de commissaris-generaal volgens hem een andere appreciatie moeten maken met betrekking tot de verenigbaarheid van een uitwijzingsmaatregel met artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dient de onverwijderbaarheid eveneens onmiddellijk te leiden tot de onmogelijkheid van uitsluiting van de vluchtelingenstatus. De vluchtelingenstatus dient dan ook van rechtswege te worden toegekend.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 55/2 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1, D van het Verdrag van Genève, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de materiële motiveringsplicht en van het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoeker wijst wederom op artikel 1, D van het Verdrag van Genève en de interpretatie van de tweede zin van deze bepaling door het Hof van Justitie. Hij merkt op dat in het arrest nr. 190 280 van 31 juli 2017 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus werd toegekend aan een Palestijn van onbepaalde nationaliteit uit de Gazastrook. De Raad besloot dat het onmogelijk was voor hem om veilig terug te keren naar Gaza. Bijgevolg kon de man niet genieten van de bijstand van UNRWA en diende de vluchtelingenstatus hem toegekend te worden. Dit arrest toont duidelijk aan dat er niet altijd voldoende bescherming wordt geboden in UNRWA-gebieden, aldus verzoeker. Deze rechtspraak, waarin een vluchtelingenstatuut werd toegekend ondanks een UNRWA-statuut, moet volgens hem ook in zijn geval toegepast worden.

In zijn beoordeling van het risico op ernstige schade bij terugkeer houdt de commissaris-generaal volgens verzoeker onvoldoende rekening met de actuele financiële problemen van UNRWA. Verzoeker wijst erop dat de Trump-administratie in 2018 besloot de financiële steun aan UNRWA op te schorten en dat deze beslissing een gigantische impact had op de steun aan UNRWA. Ook in 2019 kampt UNRWA met de gevolgen van deze beslissing van de Amerikaanse autoriteiten en is er een gigantisch bedrag nodig om de financiële put te vullen, zo vervolgt verzoeker, die verwijst naar een oproep van de commissaris-generaal van UNRWA op 29 januari 2019. De financiële problemen waarmee UNRWA geconfronteerd wordt hebben vanzelfsprekend een invloed op de verleende bijstand, zoals wordt bevestigd in de Nansen Note 2019/1 "*Palestijnse vluchtelingen van Gaza – Toepassing van artikel 1D Vluchtelingenverdrag*" van 5 april 2019, waaruit verzoeker citeert. Verzoeker voert verder aan dat de werking van UNRWA recent bijkomend onder druk is gekomen door een nieuw zorgwekkend rapport over het wanbeheer bij de organisatie. Het rapport, opgesteld door het ethisch bureau van UNRWA, kaart nepotisme, discriminatie, een toxische atmosfeer en misbruik van gezag aan. Ten gevolge van dit rapport hebben verschillende landen, waaronder België, beslist om hun financiële steun tijdelijk op te schorten tot er meer duidelijkheid is over de werking. Dit rapport komt volgens verzoeker zeer ongelegen, gelet op de recente waarschuwing van UNRWA dat er bijkomende financiële middelen nodig zijn om te vermijden dat de voedselbedeling ernstig in het gedrang komt. Hij haalt een persbericht van UNRWA van 13 mei 2019 aan. De budgettaire deficiëntie leidt ertoe dat de huidige situatie door Nansen als mensonwaardig wordt beschouwd, aldus verzoeker. Onder verwijzing naar voormelde nota van Nansen stelt verzoeker dat 56 procent van de Gazaanse bevolking onder de armoedegrens leeft, dat er regelmatig stroomonderbrekingen zijn, dat er amper toegang tot drinkbaar water is en dat de gezondheidszorg kampt met chronische tekorten aan medicijnen en medisch materiaal. Een tekort aan voedsel lijkt volgens verzoeker bijgevolg imminent.

Verder gaat verzoeker in op de actuele veiligheidssituatie in Gaza. Hij haalt vooreerst de protesten aan die sinds 30 maart 2018 elke vrijdag in Gaza plaatsvonden in het kader van de 'Great March of Return', waarbij veertig- tot vijftigduizend Palestijnen aan de grens met Israël verzamelden om het einde van de Israëlische blokkade en het recht op terugkeer van de vluchtelingen te eisen. Hoewel deze beweging spontaan ontstond en aanvankelijk apolitiek was, begon Hamas al snel de protesten te coördineren. De situatie escaleerde en de Israëlische autoriteiten probeerden de manifestaties met geweld te onderdrukken. Dit resulteerde in heel wat slachtoffers, aldus verzoeker, die erop wijst dat er onder de Palestijnen 195 doden en 29 000 gewonden vielen, waaronder heel wat kinderen. Verzoeker citeert in dit verband uit het rapport "Gaza's *great march of return*", *one year on*" van UNRWA van 28 maart 2019. Verzoeker stelt dat uit recente informatie blijkt dat de cijfers tot en met 31 mei 2019 reeds opliepen tot 312 doden en 32 373 gewonden. Tijdens de eerste twee weken van juli 2019 vielen er tijdens de 'Great March of Return' 359 gewonden. Op 19 juli 2019 werd er voor de 67ste keer op vrijdag geprotesteerd. Zo'n 7000 betogers namen deel aan het protest waarbij uiteindelijk 97 gewonden vielen. Verzoeker merkt op dat in de COI Focus "Territoires palestiniens – Bande de Gaza. Situation sécuritaire en mars 2019" van 1 april 2019 wordt bevestigd dat het geweld opnieuw opflakkert en stelt dan ook verbaasd te zijn dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing geen rekening houdt met deze recente informatie. Verzoeker betoogt vervolgens, onder verwijzing naar informatie die hij bij het verzoekschrift voegt, dat de algemene veiligheidstoestand in Gaza bijzonder volatiel is en dat burgers, waaronder ook vrouwen en kinderen, regelmatig het slachtoffer zijn van het geweld in Gaza. In mei 2019 werden 33 Palestijnen gedood en vielen er 796 gewonden. Dertig dodelijke slachtoffers kwamen om bij luchtaanvallen uitgevoerd door Israël, wat verzoeker bestempelt als 'willekeurig geweld'. Deze luchtaanvallen zorgen volgens verzoeker ook voor grote aantallen burgerslachtoffers, ter staving waarvan hij verwijst naar het persbericht "Gaza: *Unlawful Attacks in May Fighting*" van Human Rights Watch van 12 juni 2019. Gelet op deze zorgwekkende en onzekere veiligheidssituatie in Gaza en de onduidelijkheid die er momenteel heerst over het toekomstige Israëlische beleid, meent verzoeker dat de situatie in Gaza op de voet dient te worden gevolgd. Hij wijst erop dat het verleden reeds heeft aangetoond dat een staakt-het-vuren weinig soelaas brengt. Verzoeker wijst er verder op dat de Raad meermaals oordeelde dat er sprake is van een aanhoudende strijd tussen Israël en Hamas die de veiligheid van alle burgers bedreigt en refereert hierbij aan het arrest nr. 219 546 van 8 april 2019 en het arrest nr. 220 747 van 6 mei 2019. Verzoeker besluit dat hij zich als Palestijn in Gaza in een situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Verzoeker wijst verder nog op een aantal krantenartikelen van Israëlische nieuwssites. De wijze waarop hierin gerapporteerd wordt over de Palestijnse kwestie getuigt volgens hem van een vijandige houding tegenover de Palestijnse bevolking. De media geldt als stem van de bevolking en toont dus perfect aan met welke moeilijkheden hij en alle personen in Gaza geconfronteerd worden, aldus verzoeker. Door deze vooringenomenheid is het bijna onmogelijk om een duurzame oplossing te vinden tussen Gazanen en Israël's, zo besluit hij.

Wat betreft de huidige humanitaire situatie in Gaza, merkt verzoeker op dat deze door Nansen als mensonwaardig wordt beschouwd. Onder verwijzing naar de reeds vermelde Nansen Note 2019/1 herhaalt verzoeker dat 56 procent van de Gazaanse bevolking onder de armoedegrens leeft, dat er regelmatig stroomonderbrekingen zijn, dat er amper toegang tot drinkbaar water is en dat de gezondheidszorg kampt met chronische tekorten aan medicijnen en medisch materiaal.

Tot slot haalt verzoeker aan dat het voor hem in feite onmogelijk is om terug te keren naar Gaza, nu uit recente informatie blijkt dat de grensovergang opnieuw gesloten is omwille van de hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas. Hij verwijst naar het arrest nr. 227 590 van 16 januari 2019 van de Raad, waarin sprake is van praktische belemmeringen en veiligheidsbarrières die een terugkeer naar Gaza belemmeren en waardoor het actueel ook voor hem niet mogelijk zou zijn om terug te keren naar zijn land van herkomst.

De bevolking in Gaza wordt volgens verzoeker systematisch blootgesteld aan schendingen van fundamentele mensenrechten. Volgens verzoeker is er sprake van 'groepsvervolging', aangezien niemand in Gaza gespaard zou blijven van de gevolgen van de veiligheidssituatie.

Verzoeker besluit dat hij op basis van het voorgaande van rechtswege moet worden erkend als vluchteling of dat hem minstens subsidiaire bescherming moet worden toegekend.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- de *"Note on UNHCR's Interpretation of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12(1)(a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection"* van UNHCR van mei 2013 (stuk 3);
- een bewijs van de aankoop van een vliegticket Venezuela-Spanje (stuk 4);
- een originele Palestijnse lidmaatschapskaart, met vertaling (stuk 5);
- een originele oproepingsbrief van Hamas, met vertaling (stuk 6);
- een origineel attest van de Palestijnse Volkspartij, met vertaling (stuk 7);
- het artikel *"US confirms end to funding for UN Palestinian refugees"* van The Guardian van 31 augustus 2018 (stuk 8);
- het artikel *"Wishing away Palestinian refugees: End of US' UNRWA aid explained"* van Al Jazeera van 2 september 2018 (stuk 9);
- het persbericht *"UNRWA Launches 2019 Emergency Appeals and Budget Requirement of US \$1.2 Billion"* van de VN van 29 januari 2019 (stuk 10);
- de Nansen note – 2019/01 *"Palestijnse vluchtelingen van Gaza - Toepassing artikel 1D Vluchtelingenverdrag"* van 5 april 2019 (stuk 11);
- het artikel *"Zorgwekkend rapport over wanbeheer in VN-organisatie voor Palestijnse vluchtelingen, België schort hulp op"* van VRT NWS van 1 augustus 2019 (stuk 12);
- het persbericht *"More than one million people in Gaza – half of the population of the territory – may not have enough food by June"* van UNRWA van 13 mei 2019 (stuk 13);
- het rapport *"Gaza's 'Great March of Return', one year on"* van UNRWA van 28 maart 2019 (stuk 14);
- het *"Situation Report: occupied Palestinian territory, Gaza 01"* van WHO van 31 mei 2019 (stuk 15);
- het rapport *"Protection of Civilians: occupied Palestinian territory"* van UNOCHA van 15 juli 2019 (stuk 16);
- het artikel *"Palestinian Health Ministry: At least 97 injured in Israel-Gaza border protest"* van i24 News van 20 juli 2019 (stuk 17);
- een samenvatting van het rapport *"occupied Palestinian territory Emergency Appeal 2019"* van UNRWA van 29 januari 2019 (stuk 18);
- het artikel *"More than 20 dead as violence flares between Gaza and Israel"* van The Guardian van 6 mei 2019 (stuk 19);
- het artikel *"After fresh Gaza violence, army said pushing for 'serious military campaign'"* van The Times of Israel van 14 juni 2019 (stuk 20);
- het persbericht *"Gaza: Unlawful Attacks in May Fighting"* van Human Rights Watch van 12 juni 2019 (stuk 21);
- het artikel *"Nieuwe raketaanvallen in Israël en Gaza ondanks staakt-het-vuren"* van De Standaard van 26 maart 2019 (stuk 22);
- het persbericht *"Gaza health sector still struggling to cope with 'Great March of Return' injuries"* van UNOCHA van 20 juni 2019 (stuk 23);
- het artikel *"Israel colonel: Reducing humanitarian crisis in Gaza benefits Israel"* van Middle East Monitor van 3 mei 2019 (stuk 24);
- het artikel *"Hamas endorsement of UNRWA elections underscores the agency's inherent flaws"* van JNS van 14 juni 2019 (stuk 25);
- het artikel *"Exposed: Hamas Has a Sleeper Cell Inside UNRWA"* van Jewish Press van 24 juni 2019 (stuk 26);
- het artikel *"Hamas controls UNRWA"* van The Jerusalem Post van 26 maart 2019 (stuk 27);
- het artikel *"Hamas doubts graft charges against UNRWA"* van AA van 1 augustus 2019 (stuk 28).

2.2.2. Bij een aanvullende nota van 16 april 2020 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet de volgende bijkomende stavingstukken neer:

- de beëdigde vertaling van de stukken 5, 6 en 7 (stukken 29, 30 en 31);
- een attest van UNRWA (stuk 32);
- het artikel *"UN official: Coronavirus spike could cause collapse of Gaza health system"* van The Jerusalem Post van 30 maart 2020 (stuk 33);
- het artikel *"Coronavirus: Doctor warns of 'incoming disaster' in Gaza"* van Al Jazeera van 26 maart 2020 (stuk 34);
- het artikel *"Corona in the Gaza Strip – Only 70 ICU Beds Available"* van Physicians for Human Rights van 25 maart 2020 (stuk 35);
- het artikel *"Palestinians Brace for an Outbreak in One of the World's Most Densely Populated Territories"* van Foreign Policy van 26 maart 2020 (stuk 36);

- het artikel "*Coronavirus: Gaza faces worst-case scenario*" van DW.com van 18 maart 2020 (stuk 37);
- het artikel "*Solidariteit gevraagd voor het bestrijden van corona in arme landen met gebrekkige medische zorg*" van De Volkskrant van 23 maart 2020 (stuk 38);
- het artikel "*In volle corona-pandemie breekt Israëlische bezetter Palestijns noodhospitaal af*" van De Wereld Morgen van 30 maart 2020 (stuk 39);
- het artikel "*Nieuwe raketaanvallen Israël en Gazastrook ondanks wapenstilstand*" van NRC van 15 november 2019 (stuk 40);
- het artikel "*Israël bombardeert Hamas in Gaza na raketlancering*" van Het Laatste Nieuws van 30 november 2019 (stuk 41).

2.2.3. Op 17 juli 2020 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij waarbij zij de COI Focus "*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*" van 9 september 2019 en de COI Focus "*Palestinian Territories – Lebanon. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes*" van 20 december 2019 (update) voegt en refereert aan de COI Focus "*Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*" van 6 maart 2020.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker om internationale bescherming die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, D van het Verdrag van Genève te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming (*cf.* HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.2. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.2.1. De Raad benadrukt dat verzoeker de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, D van het Verdrag van Genève. Dit onderdeel van de middelen mist aldus juridische grondslag.

2.3.2.2. De middelen zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. Onderzoek van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus

2.3.3.1. Juridische basis

Artikel 1, D van het Verdrag van Genève bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Artikel 12, eerste lid, a), van de richtlijn 2011/95/EU sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn.”*

Artikel 55/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Het feit dat verzoeker een verblijfsrecht had in de Gazastrook en er de bijstand van UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 16, map met ‘documenten’). Uit niets kan afgeleid worden dat verzoeker elders een gewoonlijk verblijf had. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Verdrag van Genève in elk geval op verzoeker van toepassing was.

Voor de vraag of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Verdrag van Genève thans ook nog op verzoeker van toepassing is, wijst de Raad op rechtspraak van het Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, eerste lid, *sub a)*, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Verdrag van Genève niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Verdrag van Genève, ook al heeft hij het mandaatgebied van UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

Anderzijds dient in beginsel voor verzoekers om internationale bescherming die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Verdrag van Genève. Dit standpunt wordt door het Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te

worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

Uit voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden wanneer (1) het agentschap opgeheven wordt, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen of (2) het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 55-65). Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bescherming of bijstand in hoofde van verzoeker “om welke reden ook is opgehouden”, dient aldus elk van deze omstandigheden te worden onderzocht.

2.3.3.2. De toepassing van deze voorwaarden

2.3.3.2.1. Het mandaat van UNRWA en de voortzetting van de activiteiten van UNRWA in het kader van zijn opdracht

Uit de COI Focus “*The UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 20 december 2019, die verwerende partij bij haar aanvullende nota voegt, blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 30 juni 2023, en dat UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, haar opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen. In de Gazastrook beheert UNRWA een groot aantal scholen, instellingen voor gezondheidszorg en voedselverdelingscentra, biedt het microfinancieringsdiensten aan en volgt het de meest kwetsbare vluchtelingen op. UNRWA beheert op het grondgebied 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat het mandaat van UNRWA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota van 16 april 2020 aanvoert dat UNRWA, in een attest dat hij bij deze aanvullende nota voegt (stukkenbundel verzoeker, stuk 32), bevestigt dat het slechts een beperkte bescherming kan bieden, benadrukt de Raad dat nergens uit de bewoordingen vervat in artikel 1, D van het Verdrag van Genève kan worden afgeleid dat de “*andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen*” niet alleen bijstand, maar ook bescherming dienen te bieden. De Raad wijst er te dezen op dat de uitdrukking “*bijstand of bescherming*” aldus dient te worden opgevat dat zij betrekking heeft op ofwel de bescherming die wordt verleend door “*een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties*” dan UNHCR, ofwel de bijstand die wordt verleend door “*een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties*” dan UNHCR. Indien een persoon thans van een of andere van deze instellingen ofwel de bescherming, ofwel de bijstand geniet, is hij op grond van het eerste lid van artikel 1, D uitgesloten van het Verdrag van Genève. Het is dan het ophouden van respectievelijk deze bijstand of deze bescherming dat de toepassing van artikel 1, D, tweede lid, van het Verdrag van Genève met zich meebrengt. Dat de in artikel 1, D vervatte dichotomie bijstand-bescherming geenszins bestempeld kan worden als een aanwijzing dat enkel die organen van de Verenigde Naties die een beschermingsmandaat hebben onder het toepassingsgebied van artikel 1, D van het Verdrag van Genève ressorteren blijkt voorts uit paragraaf 142 van het UNHCR *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status* van december 2011. Hierin wordt als volgt gestipuleerd: “*Exclusion under this clause applies to any person who is in receipt of protection or assistance from organs or agencies of the United Nations, other than the United Nations High Commissioner for Refugees. Such protection or assistance was previously given by the former United Nations Korean reconstruction Agency (UNKRA) and is currently given by the United Nations relief and Works Agency For Palestine Refugees in the Near East (UNRWA) There could be other similar situations in the future.*” Ook al is UNRWA in beginsel dus niet belast met het beschermen van de rechten, eigendommen en belangen van de Palestijnse vluchtelingen, toch staat het buiten kijf dat de in 1949 opgerichte UNRWA één van de in artikel 1, D van het Verdrag van Genève vervatte “*andere organen en instellingen van de Verenigde Naties dan UNHCR*” is. Verzoeker dient bijgevolg aan te tonen dat hij zich persoonlijk niet langer op de bijstand van UNRWA zou kunnen beroepen.

Verzoeker verwijst in het tweede middel van het verzoekschrift naar de actuele financiële problemen van UNRWA, alsook naar de beslissing van de Verenigde Staten begin 2018 om hun bijdrage aan UNRWA stop te zetten en de beslissing van verschillende andere landen, waaronder België, om hun financiële steun tijdelijk op te schorten tot er meer duidelijkheid is over de werking van UNRWA.

Uit de COI Focus "*UNRWA financial crisis and impact on its programmes*" van 23 november 2018 blijkt dat UNRWA, ingevolge de beslissing van de Verenigde Staten begin 2018 om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen, in 2018 met ernstige budgettaire tekorten te kampen had. Op een ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA werd evenwel 122 miljoen dollar toegezegd voor UNRWA. Door de financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de Verenigde Staten keek UNRWA voor 2018 op tegen een financieel tekort van naar schatting 446 miljoen dollar. Voormelde toezegging, samen met bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, goed voor een bijkomende 425 miljoen dollar, hebben ervoor gezorgd dat UNRWA's deficit gereduceerd werd naar 21 miljoen dollar. Op 19 november 2018 prees de commissaris-generaal van UNRWA de creativiteit waarmee het agentschap en de internationale gemeenschap de grootste financiële malaise ooit aangepakt heeft.

Uit de COI Focus "*The UNRWA financial crisis and impact on its programmes*" van 20 december 2019 blijkt dat UNRWA ook anno 2019 met budgettaire tekorten te kampen had. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1.2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA 110 miljoen dollar opgehaald, waardoor het nog opkeek tegen een tekort van 101 miljoen dollar. Op 29 juli 2019 beloofde de Verenigde Arabische Emiraten om nog 50 miljoen dollar bij te dragen, waardoor het deficit gereduceerd werd naar 51 miljoen dollar. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het *senior management team* van UNRWA besloten Nederland, Zwitserland en België de door hen beloofde bijdrages op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart. Voor Nederland gaat het om een bedrag van 13 miljoen euro. De opschorting van de bijdragen van Zwitserland heeft enkel een impact op de geplande bijdragen voor 2020 en dus niet op de 22.5 miljoen dollar die reeds werd toegezegd voor 2019. België had eerder in 2019 reeds een bijdrage van 6.25 miljoen euro betaald. De beslissing tot opschorting heeft betrekking op een bijkomende bijdrage van 5.35 miljoen euro. Op 6 november 2019 concludeerden de eerste besluiten van het interne onderzoek naar eventuele malversaties tot de afwezigheid van fraude of verduistering uit hoofde van de commissaris-generaal. Wel bracht het intern onderzoek beheerproblemen binnen de instelling aan het licht, wat leidde tot het ontslag van Pierre Krähenbühl aan het hoofd van UNRWA en tot de benoeming van zijn opvolger Christan Saunders. Als gevolg van deze wijzigingen hervatte België, net als andere internationale schenkers, waaronder Nederland, zijn steun. De Verenigde Arabische Emiraten heeft tevens een bijdrage van 25 miljoen dollar aangekondigd, de tweede en laatste betaling van de beloofde 50 miljoen dollar. In december 2019 heeft Qatar een nieuwe bijdrage van 20.7 miljoen dollar aangekondigd wat het totaalbedrag van de bijdragen van Qatar in 2019 op 40 miljoen dollar brengt.

Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in de Gazastrook of dat UNRWA er haar opdracht niet meer kan vervullen. De Raad herhaalt in dit verband dat uit voornoemde COI Focus van 20 december 2019 blijkt dat UNRWA in Gaza 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra beheert.

UNRWA's activiteiten in Gaza zijn evenwel niet beperkt tot het uitvoeren van de kerntaken waarmee het belast is. Het agentschap financiert bijkomend in zogenaamde noodprogramma's. Uit de informatie blijkt duidelijk dat de noodhulp die UNRWA levert in Gaza betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van zogenaamde *emergency appeals* of noodoproepen en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor het uitvoeren van de kernprogramma's in Gaza. De verminderde bijdrage van de VS in 2018 heeft er toe geleid dat UNRWA genoodzaakt was enkele maatregelen te nemen om de uitvoering van haar kerntaken, zijnde onderwijs, gezondheidszorg en hulpverlening – waarbij het verschaffen van voedselhulp als een absolute prioriteit wordt beschouwd – te kunnen blijven uitvoeren. Deze maatregelen hielden onder meer het aanpassen van andere noodprogramma's, zoals daar zijn het "*Community Mental Health Programme (CMHP)*" en het "*Job Creation Programme*", in. De ingevoerde maatregelen hebben voorts tot gevolg gehad dat diverse medewerkers hun job verloren, wat tot hevige reacties heeft geleid onder het personeel en de Palestijnse vluchtelingen. Nergens uit de beschikbare informatie blijkt evenwel dat de budgettaire problemen waarmee UNRWA kampt tot gevolg hebben gehad dat UNRWA genoodzaakt was om te snoeien in de fondsen bestemd voor de uitvoering van zijn

kerntaken. UNRWA kondigde weliswaar tijdens zijn internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 aan dat de voedselbedeling en kwaliteitsonderwijs in Gaza ernstig zou worden beïnvloed als de financiële noden van het agentschap voor 2019 niet zouden worden gedekt. UNRWA's deficit voor 2019 lijkt thans echter sterk te zijn afgenomen nu verschillende internationale schenkers, waaronder België en Nederland, hun bijdragen hebben hervat, de Verenigde Arabische Emiraten een tweede betaling van 25 miljoen dollar hebben aangekondigd en ook Qatar een nieuwe bijdrage van 20.7 miljoen dollar heeft aangekondigd.

De rapporten en persberichten die verzoeker bij het verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoeker, stukken 8-12) en het attest van UNRWA dat verzoeker bij zijn aanvullende nota van 16 april 2020 voegt (stukkenbundel verzoeker, stuk 32), bevestigen de budgettaire problemen waarmee UNRWA kampt, doch hieruit kan niet blijken dat het mandaat van UNRWA zou zijn stopgezet of dat UNRWA niet meer in staat zou zijn om de opdracht waarmee het belast is uit te voeren. In tegendeel, deze berichten liggen in dezelfde lijn als de informatie waarop de voorgaande vaststellingen zijn gesteund en vermogen aan de voorgaande analyse dan ook geen afbreuk te doen.

Uit de beschikbare informatie blijkt hoe dan ook duidelijk dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Gaza en nog steeds in staat is om de opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

2.3.3.2.2. Redenen buiten de invloed van verzoeker en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten

De Raad benadrukt dat het Hof van Justitie in voormeld arrest *El Kott* heeft geoordeeld *“dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, wanneer zij trachten te achterhalen of een persoon, om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil in feite niet langer de bijstand kon genieten die hem werd verleend alvorens hij het gebied verliet waarin het UNRWA werkzaam is, alle relevante factoren individueel moeten beoordelen. Artikel 4, lid 3, van richtlijn 2004/83 kan naar analogie op deze beoordeling worden toegepast.”* (§ 64, eigen onderlijning).

Zo het Hof van Justitie niet gepreciseerd heeft welke relevante factoren individueel moeten beoordeeld worden, oordeelt de Raad dat minstens (i) de mogelijkheid tot effectieve terugkeer, (ii) de algemene veiligheidssituatie en, in voorkomend geval, (iii) de persoonlijke staat van ernstige onveiligheid waarin de verzoeker zich bevindt, dienen te worden onderzocht.

De Raad wijst er voorts op dat bij de beoordeling van een mogelijke persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in hoofde van verzoeker rekening dient te worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict, doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften volledig afhankelijk zijn van de *goodwill* van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

2.3.3.2.2.1. De mogelijkheid tot terugkeer

Opdat verzoeker (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, is uiteraard vereist dat hij op een veilige manier kan terugkeren naar de Gazastrook. De Raad oordeelt dan ook dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen.

Verzoeker stelt in het tweede middel van het verzoekschrift dat hij onmogelijk kan terugkeren naar de Gazastrook. Hij wijst erop dat uit recente informatie blijkt dat de grensovergang opnieuw gesloten is

omwille van de hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, wat ook door de Raad werd bevestigd bij arrest nr. X van 16 januari 2019, en besluit hieruit dat er praktische belemmeringen en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer naar Gaza belemmeren. Zijn betoog is echter achterhaald.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus "*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*" van 25 maart 2019, die zich in het administratief dossier bevindt (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 17, map met 'landeninformatie'), en de COI Focus "*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*" van 9 september 2019, die door verwerende partij bij haar aanvullende nota van 17 juli 2020 wordt gevoegd, vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreisprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Rekening houdend met het gegeven dat verzoeker beschikt over een originele identiteitskaart (adm. doss., stuk 16, map met 'documenten', nr. 2), zijn er *in casu* geen redenen voorhanden om aan te nemen dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om een Palestijns paspoort te bekomen en terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah, gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij *Egyptair* gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COI Focus "*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*" van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk, 2 getiteld "*Situation sécuritaire dans le Sinai Nord*") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van brembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op *checkpoints*, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de "*Comprehensive Operatie Sinai 2018*", die in de eerste plaats tot doel heeft de Wilayat Sinai in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd (onder meer) melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers,

terugkeer van consumptiegoederen en de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere *checkpoints* in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinai in juli 2019 het dorp Sadat bestormden en controleposten oprichtten langsheen de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van drie maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dat er zich in de Sinai nog veiligheidsincidenten en terreuraanslagen voordoen, wordt niet betwist en terdege in rekening gebracht. Nergens uit de door verzoeker aangehaalde informatie kan echter blijken dat de politie die de pendelbussen tussen Caïro en Rafah begeleidt of deze bussen zelf reeds het slachtoffer zouden zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost in Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat de grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is bijgevolg mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week open (van zondag tot en met donderdag). De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode van juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie in het rechtsplegingsdossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa. Zo leest de Raad in de COI Focus "*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*" van 9 september 2019 dat Fedasil de vrijwillige terugkeer naar Gaza regelt. Voor vertrek worden kandidaat-terugkeerders uitvoerig geïnformeerd over de procedure en mogelijke problemen. Na aankomst tracht Fedasil contact te houden en feedback te vragen. Terugkeerders reizen van Brussel naar Caïro met een vlucht van *Egyptair*. In enkele gevallen was er sprake van kortstondige (enkele uren) vasthouding op de luchthaven in Caïro. Vanuit Caïro reizen de Palestijnen verder naar Rafah met een shuttlebus. De shuttlebus wordt dikwijls tegengehouden door de Egyptische autoriteiten, iedereen wordt dan gecontroleerd en dit zorgt vaak voor langdurig oponthoud. Fedasil stelt geen weet te hebben van problemen aan de grensovergang. Het agentschap benadrukt dat wel nauwgezet moet worden opgevolgd wanneer de grens open is en dat de vertrekkers hierop moeten worden afgestemd, tevens in akkoord met *Egyptair*. Uit deze informatie blijkt voorts dat Fedasil in het jaar 2019 reeds de vrijwillige terugkeer van 24 Gazanen heeft georganiseerd (tegenover 11 voor het ganse jaar 2018 en 1 in het jaar 2017).

Ook het CGVS houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen behandelde die in Europa verbleven hadden, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan het administratief dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. Verzoeker bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Uit wat hierna, onder punt 2.3.3.2.2.3.1., nog zal volgen, blijkt immers dat aan de door hem voorgehouden problemen met Hamas geen geloof kan worden gehecht. Er kan dan ook redelijkerwijs van uitgegaan worden dat Hamas verzoeker niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. Verzoeker heeft bijgevolg niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in zijn hoofdte een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die hem zal verhinderen dat hij zich opnieuw onder de bijstand van UNRWA kan scharen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad *in casu* niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinaï en de grensovergang te Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van verzoeker naar Gaza belemmeren. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt. In zoverre hij in het tweede middel nog verwijst naar het arrest nr. X van 31 juli 2017 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. X; RvS 16 juli 2010, nr. X (c); RvS 18 december 2008, nr. X (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest thans nog steeds dezelfde zijn.

2.3.3.2.2.2. De actuele veiligheidssituatie in Gaza

Er dient tevens rekening te worden gehouden met de actuele veiligheidssituatie in de Gazastrook.

Uit de COI Focus "*Territoires Palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire*" van 7 juni 2019, waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, en de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*" van 6 maart 2020, waaraan verwerende partij in haar aanvullende nota refereert, blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsvername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur teneinde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid terugschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire operatie "*Operatie Beschermde Rand*" startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Ook meer recent konden dergelijke escalaties van geweld vastgesteld worden. Zo lanceerde Hamas op 12 en 13 november 2018, na een mislukte operatie van Israëlische troepen op het grondgebied van Gaza, een zware raketaanval op Israël. Als vergelding ging Israël over tot het bombarderen van zo'n 150 doelen gelinkt aan Hamas of de Islamitische Jihad. Dankzij bemiddeling van Egypte werd op 13 november 2018 een staakt-het-vuren afgekondigd.

Het geweld tussen Israël en Hamas flakkerde opnieuw op nadat een raket die maandag 25 maart 2019 "*per vergissing*" vanop de Gazastrook werd afgevuurd een woning raakte nabij Tel Aviv. Daarbij vielen zeven gewonden. Israël zette meteen de tegenaanval in en reageerde met verschillende raketaanvallen, die dan weer werden gevolgd door Palestijns geschut. Volgens het Palestinian Centre for Human Rights (PCHR) vonden op 25 en 26 maart 2019 twaalf uur lang tientallen Israëlische bombardementen plaats gericht op verschillende doelen in de Gazastrook. De Israëlische luchtmacht heeft 66 raketten afgevuurd op 34 doelen, inclusief woongebouwen en civiele voorzieningen, omdat deze volgens het leger een schuilplaats waren of nabij het kantoor van de veiligheidsdiensten gelegen waren. Zo werden vijf raketten afgevuurd op het gebouw al-Ghazali, een residentieel complex met tien appartementen en waarin tevens een verzekeringsmaatschappij gehuisd was. Ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Acht raketten werden afgevuurd op een gebouw met vier verdiepingen omvattende magazijnen gehuurd door de binnenlandse veiligheidsdienst van Hamas doch tevens acht appartementen. Het gebouw werd volledig vernield en ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Vier raketten hebben het bureau van de chef van het politiek bureau van Hamas volledig vernield en hierbij werden tevens de omliggende huizen en installaties beschadigd. In de haven van Khan Younes werden twee boten van de maritieme politie vernield en zes boten en visnetten zwaar beschadigd. Ook landbouwgronden waren een doelwit van de bombardementen. Ten gevolge van deze bombardementen geraakten twee personen gewond. Zestien gezinnen, bestaande uit in totaal 83 mensen, waaronder 44 kinderen, werden ontheemd. Dankzij bemiddeling van Egypte onderhandelden de betrokken partijen sinds 25 maart 2019 met elkaar over de voorwaarden van een staakt-het-vuren. De relatieve rust werd op 30 maart 2019 echter andermaal verstoord doordat er vijf raketten werden afgevuurd op Israël.

Voorts leest de Raad in de landeninformatie dat er in mei 2019 opnieuw sprake was van een zware escalatie van het geweld. OCHA bestempelt de vijandelijkheden die begin mei plaatsvonden als de meest ernstige sinds het conflict van 2014. Tijdens de wekelijkse demonstratie van 3 mei 2019 raakten twee Israëlische soldaten gewond door sluipschutters van de Islamitische Jihad. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamas-posities, waarbij twee leden van de gewapende vleugel werden gedood en twee anderen gewond. De volgende dag vuurden Palestijnse groepen 690 raketten en mortiergranaten op Israël. De Israëlische luchtmacht bombardeerde op zijn beurt 350 doelen, meestal gelinkt aan Hamas en de Islamitische Jihad. Volgens cijfers van het ministerie van Volksgezondheid in Gaza werden tijdens deze golf van geweld 25 Palestijnen gedood en raakten 154 personen gewond. Volgens het Israëlische centrum Meir Amit behoorden 16 van de 25 Palestijnse slachtoffers tot gewapende groepen. Zeven van de dodelijke slachtoffers waren burgers die dicht bij het doelwit waren ten tijde van de aanval. B'Tselem spreekt van dertien slachtoffers (waaronder twee minderjarigen en drie vrouwen) die niet deelnamen aan de vijandelijkheden en niet waren aangesloten bij een gewapende groep. Volgens het onderzoek van B'Tselem werden voorafgaand aan de

bombardementen op woningen geen passende waarschuwingen gegeven die de bewoners konden toelaten beschutting te zoeken of hun persoonlijke eigendommen te redden.

Ook in juni en augustus 2019, alsook begin september kwam het tot nieuwe escalaties van geweld. Nadat in juni 2019 twee raketten werden afgevuurd op Israël, waarvan één een religieuze school in Sderot raakte, reageerde het Israëlische leger met het bombarderen van militaire complexen van Hamas. In de nacht van 16 op 17 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamasdoelen in reactie op raketvuur. Op 22 augustus 2019 bombardeerde Israël, als reactie op drie raketaanvallen die geen slachtoffers in Israël maakten, verschillende doelen in Gaza waaronder een marinepost van Hamas. Op 25 augustus 2019 werden drie raketten afgeschoten vanuit Gaza. Twee ervan werden onderschept en één veroorzaakte brand. De volgende dag raakten Israëlische vliegtuigen een doel in de buurt van een dorp ten noorden van Beit Lahia. Ook de naburige huizen werden beschadigd. Op 28 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht een observatiepost in het noorden van Gaza nadat een raket werd afgevuurd die uiteindelijk op het grondgebied van Gaza landde. Op 6 september 2019 werden tijdens de wekelijkse terugkeermars twee minderjarige Palestijnen gedood en raakten 81 burgers gewond. Op de avond van 6 september 2019 werden vijf raketten afgevuurd vanuit Gaza. Israël antwoordde door militaire posities van Hamas te bombarderen. De volgende dag viel een drone die vanuit Gaza werd bestuurd een Israëlisch militair voertuig aan. Als vergelding bombardeerden Israëlische troepen verschillende doelen, waaronder een marinebasis van Hamas en twee complexen van zijn luchteenheid. Op 10 september 2019 werden twee Palestijnse raketten gelanceerd richting Ashdod en Ashkelon. Beide raketten werden onderschept door het Israëlische Iron Dome raketafweersysteem. Als reactie vielen Israëlische vliegtuigen een vijftiental Hamas-doelen aan. De volgende dag werden drie raketten afgevuurd richting Israël. Tijdens de nacht richtte de Israëlische luchtmacht zich op verschillende doelen in een militair complex van Hamas in het noorden van de Gazastrook.

In de nacht van 31 oktober 2019 werden twee raketten afgevuurd op Israël. Als vergelding viel het Israëlische leger twee Hamas-posten in het noorden van Gaza aan. Op 12 november 2019 doodden Israëlische strijdkrachten in Gaza een commandant van de Islamitische Jihad en zijn echtgenote. De Islamitische Jihad reageerde onmiddellijk door honderden raketten op Israël af te vuren. Israël bombardeerde op zijn beurt verschillende doelen van de islamistische organisatie (ondergrondse installaties, aanvalstunnels, een raketfabriek, marine doelen, commandozalen, aanvalselementen). Strijders van de organisatie werden gedood tijdens een poging om raketten af te vuren op Israël. Dankzij bemiddeling van Egypte werd in de ochtend van 14 november 2019 een staakt-het-vuren van kracht. In de nacht van 15 op 16 november werden echter nog twee raketten afgevuurd die aan Hamas worden toegeschreven, wat werd gevolgd door Israëlische invallen op militaire posities van Hamas. Volgens ITIC werden in november 2019 578 Palestijnse raketten afgevuurd op Israël. Deze escalatie van geweld is de dodelijkste sinds de gebeurtenissen van 14 mei 2018 langs de Israëlische grens. Volgens het Palestijnse Ministerie van Volksgezondheid vielen tijdens deze escalatie van geweld vierendertig doden, waaronder acht kinderen en drie vrouwen. Achttien slachtoffers maakten deel uit van een gewapende groep. Het PCHR spreekt van 15 burgerslachtoffers, 54 gewonde burgers en 45 getroffen gebouwen, waarvan acht volledig werden verwoest en waaronder vier beschadigde commerciële gebouwen.

In december 2019 werden zes raketaanvallen op Israël gevolgd door Israëlische bombardementen op Hamas-doelen. In januari 2020 toonden Palestijnse facties zich ontevreden over de traagheid van Israël bij de uitvoering van haar verplichtingen. Nadat gedurende bijna tweeënhalve week bijna dagelijks ballonnen met explosieven werden opgelaten, vonden op 25 januari 2020 Israëlische luchtaanvallen plaats op Hamas-doelen in het zuiden van Gaza. Na de publicatie van de *“deal van de eeuw”* door de Amerikaanse administratie op 29 januari 2020, werd op 29, 30 en 31 januari 2020 de frequentie van raket- en mortiergranaatvuur verhoogd. De sterke toename van raketvuur en het continu oplaten van ballonnen met explosieven vanuit Gaza naar nabijgelegen Israëlische steden en landbouwgemeenschappen resulteerde op 7 februari 2020 in Israëlische bombardementen op posities van Hamas dichtbij het scheidingshek en op infrastructuur zoals tunnels en wapendepots.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van *“de Grote Mars van de Terugkeer”*. Deze protesten vonden aanvankelijk plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van

brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers (130 doden en 4000 gewonden gedurende de eerste anderhalve maand van de demonstraties). Op 14 mei 2018 verzamelden duizenden demonstranten zich aan de Israëlische grens om te protesteren tegen de inauguratie van de Amerikaanse ambassade in Jeruzalem. Op één dag werden 62 Palestijnen, waaronder 50 leden van Hamas, gedood en raakten meer dan 2.400 personen gewond door Israëlisch vuur. De Algemene Vergadering van de Verenigde Naties veroordeelde op 13 juni 2018 het buitensporige gebruik van geweld door Israël tegen Palestijnse burgers, alsook het afvuren van raketten vanuit de Gazastrook richting Israël. Ook na 15 mei 2018 gingen de protesten onverminderd door. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en kiest ervoor om het geweld te beperken of te laten escaleren, afhankelijk van de voortgang van de onderhandelingen met Israël over het verlichten van de blokkade en het verbreden van de visserijzone. Wanneer de onderhandelingen vastlopen worden de marsen gewelddadiger en proberen jongeren het grenshek over te steken. Wanneer daarentegen Israëlische concessies in zicht zijn, vinden de marsen plaats in een meer ingetogen sfeer en probeert Hamas het geweld te beperken en jongeren weg te houden van het grenshek. Op 30 maart 2019 herdachten tienduizenden Palestijnen de eerste verjaardag van "*de Grote Mars van de Terugkeer*". Volgens het Palestijnse Ministerie van Gezondheid en de Palestijnse Rode Halve maan werden bij incidenten langs de grens drie Palestijnen gedood en raakten 1.125 mensen gewond. Op 15 mei 2019 verstevigde het Israëlische leger de beveiliging langs het grenshek en de organisatoren van de manifestaties proberen het geweld onder de demonstranten te beperken. De marsen gingen evenwel verder met een niveau van geweld dat wordt beschreven als "*relatief hoog*", hoewel het aantal slachtoffers afnam. Na de escalatie van het conflict in november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigde het coördinatiecomité de opschorting aan van de wekelijkse demonstraties tot 30 maart 2020, de tweede verjaardag van "*de Grote Mars van de Terugkeer*". Na deze datum zullen de marsen een keer per maand en bij speciale gelegenheden worden georganiseerd. De laatste terugkeermars in 2019 vond plaats op 27 december, met het laagste aantal deelnemers en gewonden sinds de start van de demonstraties (50 Palestijnen raakten gewond en 39 van hen werden in het ziekenhuis opgenomen). Volgens OCHA kwamen in 2019 33 Palestijnen om het leven en raakten 11.523 personen gewond in het kader van de protesten die georganiseerd werden in het kader van "*de Grote Mars van de Terugkeer*". OCHA registreerde sinds het begin van de demonstraties in maart 2018 in totaal 212 Palestijnse slachtoffer en 36.134 gewonden.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("*zone-tampon*"), waar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Het Israëlische leger is gerechtigd om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren en vissers.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 24 februari 2020 29 Palestijnen, zowel burgers als strijders, gewond raakten en vijf Palestijnse burgers zijn omgekomen in het kader van het Israëlisch-Palestijnse conflict in de Gazastrook. Drie van hen werden gedood nadat zij het grenshek overstaken, terwijl twee anderen stierven door verwondingen opgelopen tijdens eerdere protesten. Volgens OCHA werden in 2019 in de Gazastrook 66 burgers (waaronder 7 vrouwen en 23 minderjarigen) gedood door de Israëlische strijdkrachten. Bijna de helft van de burgerslachtoffers (31) werd doodgeschoten en de andere helft (30) werd gedood als gevolg van de luchtbombardementen in mei en november 2019. Vier burgers raakten gewond door traangas en in één geval werden de omstandigheden van het overlijden niet gepreciseerd. In de statistieken van B'Tselem wordt voor 2019 gesproken van 58 Palestijnse burgerslachtoffers in de Gazastrook. 30 personen werden doodgeschoten tijdens de terugkeermarsen, 24 personen werden gedood door bombardementen en 4 door granaatscherven. Volgens OCHA raakten bovendien in 2019 in de Gazastrook 11.845 Palestijnen gewond, waarvan meer dan 96% tijdens de protesten aan de grens met Israël. In 2018 registreerde OCHA 204 burgerslachtoffers (waaronder 2 vrouwen en 49 minderjarigen). Meer dan 60% werd gedood in de context van de terugkeermarsen. In dezelfde periode raakten 25.641 Palestijnen gewond, waarvan bijna 80% in de context van de terugkeermarsen.

Op basis van al deze feitelijke gegevens samen dient te worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is, niettegenstaande de vaststellingen in de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures*" van 19 december 2018, en het feit dat bepaalde Gazanen terugkeerden naar Gaza. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat er actueel geen sprake

is van een systematische vervolging van de inwoners van Gaza. Immers, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij door Israël niet enkel militaire, doch tevens burgerlijke doelwitten worden gevisieerd, is de Raad van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat de schendingen van fundamentele rechten en het internationale humanitaire recht, die zich herhaaldelijk voordoen in de Gazastrook, neerkomen op een voortdurende vervolging die de burgerbevolking van Gaza als geheel treft. Zo de Raad vaststelt dat er momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, is hij echter van mening dat niet kan geconcludeerd worden, in het licht van de informatie die hem door de partijen is meegedeeld, dat deze onveiligheid en deze staat systematisch alle inwoners van Gaza zouden treffen zonder dat een individuele analyse van hun situatie noodzakelijk is.

Met het zonder meer verwijzen naar en citeren van landeninformatie over Gaza, die (groten)deels in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Gaza is gesteund, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, brengt verzoeker in het tweede middel van zijn verzoekschrift geen elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen. Ook de verwijzing in het tweede middel naar rechtspraak van de Raad kan geen afbreuk doen aan dit besluit. De Raad herhaalt nogmaals dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht dient te worden, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. Uit de door verzoeker in zijn aanvullende nota van 16 april 2020 aangehaalde informatie blijkt ten slotte dat de hierboven uiteengezette situatie actueel weinig veranderd is en zich dus ook recent voortzet.

2.3.3.2.2.3. Persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid

Nu de Raad op basis van de beschikbare informatie heeft vastgesteld dat de veiligheidssituatie en het niveau van het geweld in de Gazastrook actueel niet kunnen worden beschouwd als redenen buiten de invloed en onafhankelijk van de wil van verzoeker die verzoeker ertoe gedwongen hebben het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten en/of verzoeker verhinderen ernaar terug te keren, dient *in concreto* en op basis van een individuele beoordeling van verzoekers verzoek te worden nagegaan of verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Een dergelijke beoordeling impliceert minstens dat (i) de vluchtmotieven van verzoeker, (ii) zijn socio-economische situatie en (iii) ieder ander element eigen aan verzoekers persoonlijke situatie dat hem in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid plaatst, wordt onderzocht.

2.3.3.2.2.3.1. De vluchtmotieven van verzoeker

Uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker de Gazastrook ontvlucht is omwille van problemen met Hamas. Hij zou naar aanleiding van zijn deelnames aan manifestaties als lid van de Palestijnse Volkspartij twee keer oproepingsbrieven hebben gekregen om zich te gaan aanmelden bij de interne veiligheidsdiensten. Hij zou hierop telkens zijn ingegaan. De eerste keer, in januari 2018, zou hij enkele uren zijn vastgehouden en geslagen. De tweede keer, in februari 2018, zou hij tien dagen zijn opgesloten en mishandeld en gemarteld. Na een kort handgemeen in mei 2018 met drie leden van Hamas tijdens een voetbalwedstrijd zou verzoeker een derde keer zijn opgeroepen om zich aan te melden bij de interne veiligheidsdiensten. Hierop zou verzoeker zijn ondergedoken bij zijn schoonvader te Rafah en vervolgens op 13 juni 2018 zijn vertrokken.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal van oordeel is dat verzoekers verklaringen dat hij door Hamas werd gevisieerd omwille van zijn lidmaatschap van de Palestijnse Volkspartij en zijn betrokkenheid tijdens manifestaties niet als bewezen kunnen worden beschouwd, nu (i) de Palestijnse Volkspartij in de minderheid is in Gaza en haar leden niet in het bijzonder door Hamas werden gevisieerd, (ii) het opmerkelijk is dat verzoeker opeens gevisieerd werd toen hij openlijk de microfoon nam tijdens de manifestaties om slogans te scanderen en te spreken, terwijl hij de voorbije tien jaar nooit werd gevisieerd omwille van al zijn andere activiteiten, (iii) het opmerkelijk is dat andere leden die eenzelfde graad van activiteitenontwikkeling hadden voor de partij en die worden gevisieerd en in de gaten gehouden door Hamas en verschillende keren zouden zijn opgesloten zich nog steeds in Gaza bevinden, (iv) het zeer bevreemdend is dat verzoeker aangeeft

gedurende tien dagen te zijn vastgehouden, gemarteld, zweepslagen te hebben gekregen en met voeten te zijn vastgebonden aan het plafond, om vervolgens aan te geven niet in het ziekenhuis te zijn opgenomen geweest na zijn vrijlating daar hij vooral psychisch werd gefolterd, (v) het opvallend is dat verzoeker, die stelt dermate psychologisch te hebben geleden onder de martelingen van Hamas, besloot zich bij een conflict tijdens een voetbalwedstrijd te verdedigen in plaats van afstand van de zaak te nemen, (vi) het eveneens opvallend is dat Hamas verzoeker na de éénmalige oproepingsbrief zouden zijn komen zoeken, maar na zijn vertrek uit Gaza in juni 2018 tot zijn gehoor op het CGVS in februari 2019 geen verdere daden meer hebben gesteld en ook zijn familie niet meer hebben benaderd, (vii) verzoeker niet aannemelijk kan maken wanneer hij Gaza daadwerkelijk heeft verlaten daar hij moedwillig zijn paspoort heeft vernietigd, en (viii) de door verzoeker voorgelegde documenten deze appreciatie niet in positieve zin vermogen om te buigen.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vluchtmotieven aannemelijk te maken.

Ter staving van zijn problemen legde verzoeker in de loop van de administratieve procedure fotokopieën neer van een oproepingsbrief, van zijn lidmaatschapskaart van de Palestijnse Volkspartij en van een attest van deze partij (adm. doss., stuk 16, map met 'documenten', nrs. 7, 8 en 11). Bij zijn verzoekschrift voegde hij het origineel van deze documenten (stukkenbundel verzoeker, stukken 5, 6 en 7) en bij zijn aanvullende nota van 16 april 2020 voor eensluidend verklaarde vertalingen uit het Arabisch naar het Nederlands ervan (stukkenbundel verzoeker, stukken 29, 30 en 31). Uit de (niet-gedateerde) oproepingsbrief kan enkel blijken dat verzoeker werd opgeroepen om zich op 16 mei 2018 aan te melden bij de nationale veiligheidsdienst. Er wordt geen melding gemaakt van de redenen waarom verzoeker zich moet aanmelden. Er kan niet uit blijken dat verzoeker voordien ook al twee keer werd opgeroepen en werd vastgehouden en gefolterd. Verzoeker toont hiermee dan ook niet aan dat zijn vrees voor Hamas gegrond is. De badge toont enkel aan dat verzoeker lid is van de Palestijnse Volkspartij, doch niet dat hij hierdoor problemen heeft gekend met Hamas. Het attest is eveneens niet gedateerd en vertoont een sterk gesolliciteerd karakter.

Voorts legde verzoeker in de loop van de administratieve procedure drie foto's, een originele identiteitskaart, en fotokopieën van zijn UNRWA-registratiekaart, van de identiteitskaart van zijn echtgenote, van de geboorteakte van zijn echtgenote en dochter, van de eerste pagina van zijn paspoort, van de schadevergoeding van zijn huis en van een medisch rapport neer (adm. doss., stuk 16, map met 'documenten', nrs. 1-6, 9 en 10). Ook maakte verzoekers advocate aan het CGVS schriftelijk haar opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud van 4 februari 2019 over (adm. doss., stuk 5). Hierover wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

"Uw identiteitskaart, de kopie van uw UNRWA registratiekaart, de identiteitskaart van uw echtgenote, de geboorteakte van uw echtgenote en uw dochter, het eerste pagina van uw paspoort, en de schadevergoeding van uw huis bevestigen uw identiteit en herkomst waar momenteel geen twijfels over bestaan. Wat betreft de documenten die uw vervolging zouden aantonen, namelijk (...) een medisch rapport, (...) zijn kopieën waar geen enkele bewijswaarde kan vanuit gaan gezien deze gemakkelijk kunnen worden nagemaakt. Het voorleggen van documenten dient bovendien gepaard met het afleggen van geloofwaardige verklaringen. Dat is hier niet het geval. De door u voorgelegde foto's tonen niet aan in welke context en in welke tijdspanne deze werden genomen en zijn bovendien eerder een aanwijzing dat actieve leden van de Volkspartij allerminst vervolging dienen te vreezen. De opmerkingen van uw advocaat bij de notities van het persoonlijk onderhoud zijn niet relevant."

Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De rapporten en persberichten die verzoeker bij zijn verzoekschrift en zijn aanvullende nota voegt, hebben geen betrekking op zijn persoon en tonen zijn problemen met Hamas dan ook niet aan.

Gezien de voorgaande vaststellingen en redenen, oordeelt de Raad dat verzoeker geen sluitend bewijs voorlegt van de door hem aangehaalde problemen die hij in de Gazastrook zou hebben gekend. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn verzoek, in samenhang met de voorgelegde stukken, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Wat dit betreft, wijst de commissaris-generaal in de bestreden beslissing zeer terecht op het gegeven dat verzoeker zijn paspoort heeft vernietigd en hierdoor zijn medewerkingsplicht heeft geschonden en niet aannemelijk maakt wanneer hij Gaza daadwerkelijk heeft verlaten. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Bovendien kunt evenmin aannemelijk maken wanneer u Gaza daadwerkelijk hebt verlaten daar u moedwillig uw paspoort hebt vernietigd (CGVS, pg. 7).

U verklaarde dat u met behulp van uw paspoort de grensovergang van Rafah bent overgestoken, wat overigens evenmin uw claim ondersteunt dat u persoonlijk geviséerd zou worden door Hamas, vervolgens naar België bent gereisd via Venezuela (CGVS, pg. 5) en dat u uw paspoort heeft vernietigd. Dat u een dermate belangrijk document zomaar zou vernietigen, komt weinig overtuigend over. Het reisdocument voor Palestijnen is immers een belangrijk document dat niet alleen uw identiteit kan staven, maar ook iets zegt over uw status en uw verblijf in de Gazastrook of. Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u uw reisdocument wel degelijk in uw bezit heeft maar wenst achter te houden voor de Belgische asielinstanties, dit om de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop u gereisd heeft, alsook de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar de Gazastrook, of een (langdurig) verblijf in een derde land, te verhullen.

Zelfs indien zou worden aangenomen dat u inderdaad niet langer in het bezit bent van uw paspoort omdat u dit belangrijk document moedwillig heeft vernietigd, dan duidt uw gedrag op een flagrant gebrek aan medewerking in uw hoofde. Op een verzoeker rust immers de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over zijn verzoek om internationale bescherming. Het CGVS mag van u dan ook correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over uw identiteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door u afgelegde reisroute (artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet).

Het moedwillig vernietigen van documenten strookt bovendien niet met het gedrag dat het CGVS kan en mag verwachten van een persoon die daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft. In een dergelijke situatie mogen de bevoegde asielinstanties namelijk de onvoorwaardelijke en volledige medewerking van de persoon in kwestie verwachten. Dat u hieraan verzaakt valt niet te rijmen met de door u ingeroepen vrees. Er kan immers niet worden ingezien hoe u die beweert te vrezen voor zijn leven en om die reden een verzoek om internationale bescherming indient, de documenten die zijn verklaringen kunnen staven, verscheurt.

Uw gedrag doet vermoeden dat u wil beletten dat de Belgische asielinstanties kennis zouden nemen van de inhoud van uw paspoort, dit omdat de hierin vervatte informatie niet overeenstemt met de verklaringen die u ten overstaan van de Belgische asielinstanties heeft afgelegd en dit document een negatieve invloed zou kunnen hebben op de beslissing inzake uw verzoek om internationale bescherming. Het gegeven dat u doelbewust documenten vernietigt heeft teneinde een grondig onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming te beletten, vormt niet alleen een indicatie dat u niet de waarheid vertelt. Uw gedrag brengt ook uw algehele geloofwaardigheid, alsook de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde asielmotieven in het gedrang. Het gegeven dat u de instanties bevoegd voor het beoordelen van uw nood aan internationale bescherming tracht te misleiden betreft een element dat in rekening moet gebracht worden bij het beoordelen van uw verzoek om internationale bescherming en heeft tot gevolg dat de geloofwaardigheid van uw overige verklaringen met een grotere dan normale gestrengheid beoordeeld dient te worden.”

Verzoeker betoogt in het eerste middel dat er helemaal geen sprake is van moedwillig bedrog en voegt bij zijn verzoekschrift *“het bewijs (...) dat hij via Venezuela naar Spanje is gekomen”* (stukkenbundel verzoeker, stuk 4). Uit dit stuk kan evenwel niet worden afgeleid wanneer verzoeker de Gazastrook heeft verlaten, laat staan dat hij Gaza heeft verlaten omwille van de problemen die hij volgens zijn verklaringen met Hamas heeft gekend. Uit dit stuk blijkt met andere woorden niet dat verzoeker op het tijdstip dat hij de oproepingsbrieven ontving nog in Gaza was. Verzoeker toont ook niet aan – en de Raad ziet niet in – hoe dit uit de overige door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zou moeten blijken. Dat verzoeker afkomstig is uit Gaza wordt *in casu* niet betwist. Verzoeker weerlegt evenwel niet dat het vernietigen van zijn paspoort een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van zijn relaas vormt. Zijn betoog dat hij zijn paspoort vernietigd had uit schrik om uit Venezuela teruggestuurd te worden naar Gaza kan immers geenszins overtuigen. Zo verzoeker in Gaza daadwerkelijk problemen heeft gekend met Hamas, was het voor hem immers van groot belang om deze problemen zo snel mogelijk, in Venezuela al, aan te tonen en zijn paspoort vormt daarbij een belangrijk element. Dat verzoeker dit document vernietigde, maar zijn identiteitskaart die hem evenzeer aan Gaza linkt dan niet, is volstrekt niet aannemelijk.

Voorts wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing terecht op dat de Palestijnse Volkspartij in de minderheid is in Gaza en dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat haar leden niet in het bijzonder door Hamas werden gevisieerd en dat het opmerkelijk is dat verzoeker opeens gevisieerd werd toen hij openlijk de microfoon nam tijdens de manifestaties om slogans te scanderen en te speechen, terwijl hij de voorbije tien jaar nooit werd gevisieerd omwille van al zijn andere activiteiten. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

"Ten eerste dient te worden gewezen op de plaats die de Palestijnse Volkspartij innam in Gaza. Zo stelt u dat uw partij in de minderheid is in Gaza en dat jullie met niet veel waren (CGVS, pg.9). U heeft geen weet van mensen die omwille van hun activiteiten voor de Palestijnse Volkspartij de dood vonden door Hamas binnen Gaza (CGVS, pg. 13), evenmin heeft u weet van mensen die beschoten werden omwille van hun activiteiten voor de Palestijnse Volkspartij (CGVS, pg.13). U stelt dat dit meestal gebeurde met Fatah leden (CGVS, pg.13).

Dat de leden van uw partij niet in het bijzonder door Hamas werden gevisieerd, komt eveneens tot uiting door het volgende: U zou sinds 2008 tot 2018 actief zijn geweest binnen de partij, eerst als lid, dan als studentencoördinator en vervolgens eveneens werkzaam als coördinator bij projecten bij landbouwinstellingen in functie van de Palestijnse Volkspartij (CGVS, pg.6). Daarnaast zou u onder de noemer van de partij lid zijn geweest van de Gaza Commissie, een commissie die allerlei organisaties en verenigingen in Gaza bundelde (CGVS, pg.9). U nam tevens deel aan manifestaties, betogingen en herdenkingen georganiseerd door de partij (CGVS, pg.10). Ondanks uw verregaand engagement binnen de partij, zou u echter tot 2018 nooit gevisieerd zijn geweest door Hamas.

Gezien uw engagement voor de Palestijnse Volkspartij algemeen geweten was, eveneens door Hamas (CGVS, pg.9 en 10) en u gedurende tien jaar nooit eerder werd gevisieerd, kan worden verondersteld dat uw activiteiten en engagement gedoogd werden door Hamas. Het is dan ook opmerkelijk dat u opeens wel gevisieerd werd toen u openlijk de microfoon nam tijdens de manifestaties om slogans te scanderen en te speechen (CGVS, pg.10), dit terwijl u de voorbije tien jaar nooit werd gevisieerd omwille van al uw andere activiteiten."

Verzoeker verwijt de commissaris-generaal een selectieve lezing van zijn verklaringen en wijst er in het eerste middel op dat hij verklaarde dat andere collega's verschillende keren werden opgeroepen en opgesloten door Hamas. Hij gaat er evenwel aan voorbij dat hiermee in de bestreden beslissing terdege rekening werd gehouden, zoals blijkt uit de volgende motieven:

"Eveneens opmerkelijk is het feit dat andere leden, waarvan u aangeeft dat zij eenzelfde graad van activiteitenontwikkeling hadden voor de partij en waarbij u drie personen noemt die volgens u worden gevisieerd en in de gaten gehouden door Hamas en verschillende keren zouden zijn opgesloten (CGVS, pg.13), zich nog steeds in Gaza bevinden (CGVS, pg.14). U stelt dat zij zich voorlopig kunnen redden (CGVS, pg.14)."

Aldus weerlegt noch ontkracht verzoeker de voorgaande motieven over het viseren door Hamas van de leden van de Palestijnse Volkspartij. Waar verzoeker in het eerste middel nog betoogt dat hij vermoedt dat zijn collega's niet de financiële middelen hebben om te vertrekken of geen manier vinden om te vertrekken en dat de leden van de Palestijnse Volkspartij zich gedeisd houden om niet opnieuw in het vizier te komen van Hamas, beperkt hij zich tot het plegen van hypothesen en loutere beweringen die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs.

Door in het eerste middel nog te herhalen dat zijn problemen met Hamas pas gestart zijn toen hij zelf het woord nam tijdens een manifestatie in december 2017 en openlijk zijn ongenoegen uitte over de levensomstandigheden in Gaza, daar waar hij voordien voornamelijk coördineerde en dus achter de schermen werkte, slaagt hij er evenmin in de voorgaande motieven over het viseren door Hamas van de leden van de Palestijnse Volkspartij te weerleggen of te ontcrachten. Hij verklaarde immers zeer duidelijk dat de leden van de Palestijnse Volkspartij zichtbaar waren aangezien ze niet met veel zijn en een minderheid in Gaza zijn (adm. doss., stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Tevens verklaarde hij dat al wie een manifestatie organiseert of eraan deelneemt, een vlag of een slogan draagt, of mensen aanspreekt, gearresteerd en gevisieerd worden (*ibid.*, p. 11). Het is dan ook wel degelijk weinig aannemelijk dat verzoeker, die reeds tien jaar een aanzienlijk engagement voor zijn partij tentoonspreidde, pas voor het eerst eind 2017 gevisieerd werd toen hij een microfoon in de hand had genomen. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het niet kan verbazen dat hij de overige jaren weinig tot geen problemen heeft gekend met Hamas.

Gelet op het voorgaande kan ook de Raad moeilijk begrijpen waarom verzoeker dermate in het vizier van Hamas terecht kwam dat hij de Gazastrook diende te verlaten. Verzoeker gaf nog aan dat dit ook komt door een persoonlijk conflict nadien, tijdens een voetbalwedstrijd, met een Hamas lid. Ook hierbij heeft de commissaris-generaal terechte bedenkingen:

“Zo stelt u na de geboorte van uw dochter naar een voetbalmatch te zijn gegaan waarbij u het aan de stok kreeg met een persoon van wie u wist dat zijn vader een Hamas verantwoordelijke is (CGVS, pg.9). U stelde dat u werd gek gemaakt waarop u zich zou hebben verdedigd, maar u dit hebt moeten bekopen met een afranseling en een daarop volgende oproepingsbrief (CGVS, pg.9). Het is opnieuw opvallend dat u, die stelt dermate psychologisch te hebben geleden onder de fysieke en psychische martelingen van Hamas, besloot u op dat moment te verdedigen in plaats van afstand van de zaak te nemen. U was zich immers zeer bewust van de gevolgen die een conflict met Hamas zou kunnen veroorzaken. Dat u er dan toch voor koos de confrontatie aan te gaan, is op zijn minst opmerkelijk te noemen.”

Verzoeker laat in het eerste middel gelden dat hij psychologisch werd opgevolgd en hierdoor zijn veerkracht en weerstand terugkreeg. Hij zou zichzelf verdedigd hebben omdat hij niet begreep waarom net hij gevisieerd moest worden en omdat er tijdens de voetbalwedstrijden ook leden van Fatah waren. Dit verklaart evenwel geenszins waarom verzoeker ervoor koos om opnieuw het risico te lopen op psychische en fysieke martelingen. Zo verzoeker enkele maanden voor de voetbalwedstrijd door Hamas daadwerkelijk zulke gruwelijke martelingen zou hebben ondergaan, dan is het niet aannemelijk dat hij tijdens deze voetbalwedstrijd een dergelijke banale confrontatie met Hamasleden – waaronder de zoon van een verantwoordelijke van Hamas – aanging. Dat er ook leden van Fatah aanwezig zouden zijn geweest, doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker verklaarde immers zelf dat het voetbalveld onder controle was van Hamas (adm. doss., stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Dat hij in de gegeven omstandigheden niet voorzichtiger was, tast zijn geloofwaardigheid danig aan.

Ten slotte acht ook de Raad het nog weinig aannemelijk dat Hamasleden verzoeker na de oproepingsbrief zouden zijn komen opzoeken (adm. doss., stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13), maar na zijn vertrek tot zeker februari 2019 niets meer deden (*ibid.*, p. 14). Dat Hamas zo weinig moeite doet om verzoeker op te sporen, ondermijnt verder de geloofwaardigheid, of toch minstens de ernst van de door verzoeker voorgehouden vrees voor Hamas. De verklaringen die verzoeker in het eerste middel van het verzoekschrift citeert, hebben geen betrekking tot de periode na zijn vertrek uit Gaza en doen aan het voorgaande dan ook geen afbreuk.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij zich omwille van problemen met (de binnenlandse veiligheidsdienst van) Hamas in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond die hem ertoe gedwongen heeft het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten of dat hij omwille van deze problemen niet naar dit gebied kan terugkeren.

2.3.3.2.2.3.2. De socio-economische situatie van verzoekster in Gaza

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 van het EVRM is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 van het EVRM.

In dezen heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996,

Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

De Raad benadrukt te dezen vooreerst dat artikel 1, D van het Verdrag van Genève een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke situatie van de Palestijnse vluchtelingen. Het is het bijzonder karakter van het Israëlisch-Palestijns conflict dat geleid heeft tot de oprichting van UNRWA. De personen die geregistreerd zijn bij UNRWA kunnen, juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA genieten. Geen enkel ander conflict of geen enkele andere gebeurtenis, hoe tragisch ook vanuit humanitair standpunt, rechtvaardigde de oprichting van een agentschap met een vergelijkbare opdracht als deze die UNRWA vervult in de gebieden waar het werkzaam is, waaronder de Gazastrook. Het is juist de bijzondere aard van het Israëlisch-Palestijns conflict dat, door het creëren van een belangrijke maar specifieke humanitaire nood, de verlenging van het mandaat van UNRWA en de voortzetting van zijn acties, met name om de meest kwetsbare Palestijnen prioritair te helpen, rechtvaardigen. Door te stellen dat de humanitaire situatie in Gaza een element is dat *an sich* bestempeld moet worden als “een omstandigheid onafhankelijk van de wil van de desbetreffende persoon die hem dwingt het gebied te verlaten waar de UNRWA werkzaam is”, ontkent men de bestaansreden van UNRWA zelf en de aard van de bijstand die UNRWA biedt. Het is precies wegens de moeilijke humanitaire situatie in Gaza dat het mandaat van UNRWA telkens opnieuw verlengd wordt. Om dezelfde reden behouden Palestijnen hun hoedanigheid van UNRWA-Palestijn want enkel in die hoedanigheid kunnen zij beroep blijven doen op de specifieke bijstand die UNRWA biedt.

Noch de commissaris-generaal, noch de Raad betwist of ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van voormeld arrest *El Kott* van het Hof van Justitie moet evenwel individueel worden aangetoond zodat verzoeker zich niet kan beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, “Operatie Beschermde Rand” in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Echter, uit de COI Focus “*Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures*” van 19 december 2018 blijkt dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precarie omstandigheden leeft. Uit deze informatie blijkt immers dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit in de Gazastrook. Goed bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat alle inwoners van de Gazastrook zich wegens de algemene humanitaire

situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevinden.

De commissaris-generaal kan worden bijgetreden in zijn oordeel dat het criterium “*ernstige onveiligheid*” in het *El Kott*-arrest van het Hof van Justitie een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het EHRM heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt weliswaar dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het EVRM. Dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict kan niet worden betwist. Dit neemt echter niet weg dat verzoeker dient aan te tonen dat zijn persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Hoger werd immers reeds vastgesteld dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft en dat niet alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Zoals hierboven vermeld, krijgt een UNRWA-Palestijn, bovendien juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA. Een UNRWA-Palestijn moet dan ook niet aantonen dat zijn socio-economische situatie veroorzaakt wordt door het opzettelijk of nalatig handelen van (niet-) overheidsactoren. Hij dient aan te tonen dat zijn socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Verzoekers situatie dient dan ook te worden beoordeeld volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak *N. v. Verenigd Koninkrijk* (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, 29 januari 2013, § 92). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, 27 mei 2008, § 42). Verzoeker moet bijgevolg aantonen dat zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Te dezen blijkt uit verzoekers verklaringen echter dat zijn individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende pertinente overwegingen:

“In casu blijkt dat uw echtgenote momenteel aan het werk is in Gaza en zij de algemene communicatie bij een instelling doet (CGVS, pg.4). Daarnaast krijgen jullie om de drie maanden voedselhulp van UNRWA en sociale steun (CGVS, pg.4). Hier en daar krijgen jullie ook wat geldelijk steun van vb Qatar (CGVS, pg.4). Uw gezin bezit een eigen woning, die weliswaar werd beschadigd bij één van de aanvallen maar later met de hulp van een instelling werd hersteld (CGVS, pg.5). U bent universitair geschoold en werkte in Gaza als landbouwingenieur in tijdelijke projecten (CGVS, pg.7). Uw vlucht naar België, die zo’n 3850 dollar kostte, financierde u zelf door de verkoop van het goud van uw echtgenote (CGVS, pg. 6).”

Uit verzoekers verklaringen over zijn persoonlijke situatie blijkt bijgevolg niet dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor hij onmogelijk in zijn elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting kan voorzien. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot het verwijzen naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza, doch brengt hiermee geen concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook. Met de loutere verwijzing naar de budgettaire tekorten van UNRWA brengt verzoeker evenmin afdoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van die aard is dat hij in geval van terugkeer naar Gaza persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ in de zin van artikel 3 van het EVRM loopt. Voorts stelt de Raad vast dat verzoekers betoog in zijn aanvullende nota van 16 april 2020 over het risico dat hij zou lopen op besmetting door het “*Coronavirus in Gaza*” en over het gebrek aan toegang tot voldoende gezondheidszorg na een dergelijke besmetting louter hypothetisch is.

De Raad concludeert dat verzoeker geen concrete en pertinente argumenten aanbrengt op basis waarvan kan worden aangenomen dat hij de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1, D van het Verdrag van Genève en dat er geen redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat verzoeker in Gaza in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften en dus een reëel risico loopt een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM te ondergaan.

2.3.3.2.3.3. Andere pertinente elementen eigen aan de persoonlijke situatie van verzoeker

In casu bespeurt de Raad na een individueel en *ex nunc* onderzoek van de elementen uit het rechtsplegingsdossier geen andere pertinente elementen eigen aan de persoonlijke situatie van verzoeker waaruit blijkt dat hij zich in een persoonlijke staat van ernstige onveiligheid bevindt die hem ertoe gedwongen heeft het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten of waardoor hij daarheen niet kan terugkeren.

2.3.3.3. Besluit

Gelet op de voorgaande elementen, waaruit blijkt dat het mandaat van UNRWA niet is stopgezet en het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook en dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil gedwongen werd het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten, heeft de commissaris-generaal op goede gronden een beslissing genomen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1, D van het Verdrag van Genève.

Aangezien onderhavig beroep gericht is tegen een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1, D van het Verdrag van Genève en van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet, is er *in casu* geen reden om het verzoek van verzoeker om internationale bescherming te onderzoeken in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van het subsidiaire beschermingsstatuut, dat zoals dit begrip zelf aangeeft "*subsidiair*" wordt toegekend aan de vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt. Uit het voorgaande blijkt immers dat verzoeker kan blijven genieten van de bijstand van UNRWA en dat hij dus nog steeds als Palestijnse vluchteling kan worden beschouwd.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat hij bij de individuele beoordeling van "*alle relevante factoren*", die hij *in casu* overeenkomstig de interpretatie van artikel 12, eerste lid, *sub a*), van de Kwalificatierichtlijn door het Hof van Justitie in het voormelde arrest *El Kott* (§§ 61 en volgende) gemaakt heeft, alle aspecten heeft meegenomen van een onderzoek dat in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet gevoerd wordt.

2.3.4. Een schending van het proportionaliteitsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.5. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 55/2 *iuncto* artikel 1, D van het Verdrag van Genève, kan niet worden aangenomen.

2.3.6. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 1D van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier augustus tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. COUTTEEL,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. COUTTEEL

D. DE BRUYN